

Kate Carry

Csak a szíved, és semmi más...

ISBN 963 550 152 8

© Kéri Katalin 1997

**Kiadja: KATILA
(Magánkiadás)**

Opálos a reggel. A part szürke szikláin végigszalad a szél. Itt nyugalom van, fehér színű napfény és a kék millió árnyalata. Szemben terpeszkednek Marokkó hegyei...

A sors - jó szerencsém - vezérelt ide, az Isten háta mögé, hogy a csend arcát megismerhessem. Itt van kezdet és a vég; végén járok egy kontinensnek, s előttem egy másik kapuja. Egy másiké, mely ezernyi titkot rejteget, de csodáit nem adja egykönnyen. Alattam a sziklák valaha Afrika szikláit ölelték. Régóta csak messziről áhítoznak egymás után, többé nem találkozhatnak anyagaik, sem az égben, sem az óceán alatt. De sóhajtásukat továbbviszi a szél, a víz, benne szunnyadnak álmaik a levegő hűvösében és a habok fodrában.

Száz arca van a nyugalomnak. Az egyiket szelek szabdalják, nap égeti, tenger vize mossa. Ennek az arcnak neve is van. Úgy hívják: Tarifa.

Két éve történt. Érdekes, már két éve. Hogy elfutott kezeim között az idő... Ahogy itt ülök a tengerparton, ezernyi emlék rohanja meg a képzeletemet, és úgy érzem, papírra kell vetnem ezt a történetet. Ez az íráskényszer egyrészt szakmai ártalom, hiszen újságíró vagyok. Azaz, voltam, amíg nem költöztem ide, Tarifába. Másrészt valami hajt, hogy afféle számvetést készítsek eddigi életemről, hiszen napokon belül harminc éves leszek. Harminc év! Harminc évnyi magány és várakozás és remény...

Amikor kiülök ide, a víz mellé, mindig különösen magányosnak érzem magamat. Régebben hittem a csodákban, vártam, hogy megszeret majd az a férfi, akivel elképzeltem az életemet. Éveken át szerettem őt, de egyetlen nap elég volt, hogy elveszen a lelkem számára. Mindez nagyon régen történt, már több évszázada vagy évezrede, legalábbis a szívem mélyén így érzem. Már két teljes éve...

I.

Azon a júliusi napon is, mint öt éve mindig, kollégámmal, Manuellel rendületlenül róttuk Madrid utcáit. Ő fotósként dolgozott annál a képes magazinnál, ahol én újságíró voltam. Naphosszat témákra vadásztunk a zajos fővárosban, mely e napon elviselhetetlenül forrónak tűnt. Manuel ragyogóan nézett ki krémszínű ingében és barna nadrágjában. Bronzosan ragyogott a bőre, és világított hibátlan fogsora. Magas volt, magasabb, mint a spanyol férfiak általában. Laza mozdulattal simította hátra fekete haját, és megállás nélkül mókázott - mint mindig. Az a fajta férfi volt, aki könnyedén veszi az életet, aki fütyül mások véleményére, és csak pergeti a napokat. Nem volt felesége, mindig azt mondta, jobban szeret egyedül élni.

Én kénytelen voltam jókat nevetni komédiázásán, mert olyan eredeti humora volt. Igaz, jól tudtam, hogy a nevetéstől még csúnyábbnak látszom. Hozzám a természet nem volt olyan bőkezű, mint Manuelhez. Csúnyácska lány voltam, seszínű hajjal, fakó bőrrel és szabálytalan arcvonásokkal. Míg Manuel maga volt a megtestesült latin istenség, rám apám mindig azt mondta, csak szégyent hozok külsőmmel a spanyolokra. Ez az egész dolog azonban általában nem foglalkoztatott. Újságíró voltam, a belső értékeket tartottam fontosabbnak, az írással felépítettem magam köré egy mesevilágot. Ez a világ azonban menten szertefoszlott, ha megláttam Manolot. Ő annyira tökéletesnek tűnt a szememben, csinos volt, jóképű, intelligens, kedves és szabad. Bár egyidősek voltunk, ő ezer évvel fiatalabbnak látszott nálam. Ha egymás mellett mentünk az utcán, még a férfiak is őt nézték, engem pedig észre sem vettek.

De az én problémám tényleg nem ez volt, hiszen másra én sem néztem. Én belé, Manoloba voltam szerelmes, attól a pillanattól kezdve, mikor évekkkel ezelőtt megláttam őt a szerkesztőségben. Szerelmes voltam belé, reménytelenül és persze, titokban. Talán néha észrevette, hogy megremeg a kezem, ha rám néz, de volt olyan tapintatos, hogy sosem mondta. Öt éve vágytam rá, hogy egyszer megöleljen, de ezek a vágyaim mindig éjszaka éledtek. Nappal, mikor mellettem ment, és fényképezőjének táskáját lóbálta, mindig tudtam, hogy ő nem engem keres. Nőkről sosem beszélt, de azt pontosan tudtam, hogy nem szerelmes senkibe, mert nem láttam azt a fényt a szeme csücskében, ami minden szerelmes ember szemében ott villog. A magaméban valósággal lángolt.

Ismertük Madridot, mint a tenyerünket. Én riportokat készítettem valamennyi híres és unalmas emberrel, aki a fővárosban élt vagy megfordult valamilyen esemény kapcsán, Manolo pedig próbált előnyös portrékat készíteni róluk. Néha egyik-másik kép szörnyű ronda lett, mikor előhívta a filmeket, mindig jókat nevettünk. Nem tudtunk egymás nélkül dolgozni, én is mindig elolvastam neki cikkeimet, mielőtt legépeltem volna. Manolo szeretett engem - úgy, mint a testvérét. Sokszor hívott „húgocskájának”, de persze én nem erre a megszólításra vágytam. A szerkesztőségben a többiek „ikreknek” tituláltak bennünket, hisz folyton, minden-hová együtt mentünk.

Ezen a forró napon Madrid egyik előkelő negyedébe tartottunk, hogy riportot készítsünk egy híres énekesnővel, aki Amerikából tért haza. Kamaszlányként fedezték fel elsőpró tehetségét, egy cadizi fesztiválon, évekkkel ezelőtt. Istenáldotta csillag volt, olyan hanggal, mely csak nagyon keveseknek adatik. Bármilyen dalt énekelt, tiszta hangja patakként tört elő a torkából. Ám volt egy jellegzetes tulajdonsága: sosem engedte, hogy magnókazetták vagy lemezek halott anyaga nyelje el a hangját. Aki élvezni szerette volna a művészetét, annak el kellett mennie a koncertjeire. Mivel éveken át Amerikában élt, sem Manolo, sem én nem hallottuk és nem láttuk sohasem. A szerkesztőség archívumából előbányásztunk egy cikket, amit 7-8 évvel azelőtt írtak róla, amikor még Spanyolországban élt. A cikk mellett illusztrációként egyetlen

fényképet találtunk. Egy nagyszemű, copfos fiatal lány képét, aki fehér ruhában áll egy mikrofon előtt, mögötte pedig az egész színpad sötét.

Manolo elhatározta, hogy egész sorozat képet fog készíteni erről a titokzatos énekesnőről, én pedig úgy éreztem, életem nagy riportja előtt állok. Lapunknak különösen szüksége lett volna erre, hiszen az eladott példányszám egyre apadt. Így tervezgettünk Manoloval, aki a Gran Vía-n megvásárolta a szükséges filmtekercseket. Bekaptunk egy-egy halas szendvicset, és elindultunk célunk felé. A ház, ahol az énekesnő lakott, fehérre meszelt, egyszerű épület volt, kertje azonban annál látványosabb. Mediterrán pompa tárult elénk, ahogy beléptünk. A madridi vízhiány dacára aprócska patakok csörgedeztek a virágágyások között, és egy andalúz tájszólással beszélő öregasszony vigyázta a bejáratot.

Manoloval egymás tenyerébe csaptunk, mint minden „bevetés” előtt, és elindultunk a ház felé. Az öregasszony megállás nélkül beszélt, és betessékelt minket a ház verandájára.

- A kisasszony rögtön jön - mondta, Manolo pedig rám nézett, és hunyorított. Ez nála azt jelentette, hogy utálja, ha megvárakoztatják. Nem kellett azonban sokat várnunk. Az egyik ajtó kinyílt, és belépett az énekesnő. Álomszép volt. Láttam, amint Manolo szinte kővé dermedt, de még rajtam is végigfutott a hideg. Raquel, az énekesnő, egy fiatal, huszas évei elején járó lány volt, a legszépesebb nő, akit valaha is láttam. Egyszerű, fehér ruhát viselt, haja csaknem derekáig ért, és nem volt rajta semmilyen ékszer vagy festék. Olyan volt, mint egy áttetsző lepke vagy egy felsejlő látomás. A szemében azonban volt valami baljós fény. Mosolyogva nyújtott kezét mindkettőnknek, hellyel kínált, és jégbehűtött narancslét hozott. Könnyedén, de kimérten beszélt. Közölte, hogy a „vele készült” interjút már megírta, feltett kérdéseket önmagának, és válaszolt is rájuk; másról pedig nem hajlandó beszélni.

„Ennyit életem interjújáról” - gondoltam magamban, és összehúzott szemöldökkel néztem az énekesnőre, de Raquel nem is figyelt rám.

- Melyikük a fotós? - kérdezte, de mielőtt Manolo megszólalhatott volna, észrevette a fotóstáskáját, és elmosolyodott, bólintott. Manolo megszólalt:

- Szeretnék készíteni önről egy fényképsorozatot, kisasszony. Jó lenne, ha valami rózsaszín ruhát venne fel, az a szín jól illene a kerti virágok színéhez és a bőre barnás árnyalatához, de ahogy gondolja... - folytatta bizonytalanul, mert látta, amint Raquel arcáról lehervad a mosoly. Az énekesnő így válaszolt:

- Csak egyetlenegy felvételt készíthet, ha nem lesz elég jó, akkor magára vessen. És jobb, ha tudja: én sohasem hordok rózsaszín vagy más efféle holmikat. Csakis fehér ruhában járok, ebben kell lefényképeznie, amiben vagyok.

Manolo elkeseredetten nézett rám, de hiába próbáltunk erősködni, a fiatal nő hajthatatlan maradt. Ahogy összenéztünk, láttam, hogy kollégám is arra gondol, amire én: még sosem láttunk ilyen elkényeztetett, akaratos teremtetést. Manolo nem tehetett mást, így is kénytelen volt beleegyezni az énekesnő feltételeibe, hiszen nem térhettünk vissza dolgavégezetlenül a szerkesztőségbe. Kivonultak a kertbe, és - mivel nem volt jobb dolgom - én is mentem velük.

Raquel odalépett egy rózsatőhöz, és egy, talán a föld alól támadt virgonc szellő fellebbentette kissé a ruhája alját. Abban a pillanatban megláttam Manolo szemében az apró fényt, amit hiába kerestem éveken át. Csak harmadszorra sikerült kicsatolnia a táskája szíját. Szokásaitól eltérően nem keresett „kedvező szöveget”, nem utasítgatta Raquelt, hogy jobbra nézzen, vagy balra tartsa a kezét - pedig máskor mindig így szokott tenni a modelljeivel. Egyszerűen szembeállt az énekesnővel, és elkattintotta a gépet. Utána némán mindent elpakolt, és visszament a házba. Nagyon furcsa volt nekem, hogy semmit sem szólt, hiszen máskor annyit

beszélt és tréfálkozott. Most nem volt egyetlen szava, egy mosolya sem. Olyan volt, mint akit elvarázsoltak vagy megbabonáztak. Furcsa szorítást éreztem a mellkasomban.

- Milyen mogorva a kollégája. Talán megsértettem valamivel? - kérdezte Raquel ártatlan arccal, de én csak megráztam a fejemet. Táskámba csúsztottam az előre megírt „interjút”, és csak arra vágytam, hogy mielőbb kívül kerüljünk ebből a fehér házból. Miközben az öregasszony kikísért bennünket, arra gondoltam, hogy erről a fehér ruhás lányról még fogok hallani. Manolo még mindig szótlanul ballagott mögöttem, de én tudtam, hogy nem csak a harag vette el a szavát. Jól ismertem őt, minden lélegzetvétele bennem élt. Tudtam, hogy most halálos seb érte. Raquel azonban nem csupán Manolo szívét ejtette rabul. Engem is megsebzett azzal, ahogy őrá nézett. A férfit egyetlen tekintetével magához kötözte, engem pedig végtelen kétségbeesésbe taszított. Ahogy ballagtunk az utcán, én arra gondoltam, talán csak képzelődöm. Szívem mélyén azt kívántam, bár sose mentünk volna abba a házba. Még imádkoztam is magamban, hogy tűnjön el ez a rémálom. Megráztam a fejem, de hiába. Manolo továbbra is némán baktatott mellettem, kerülte a tekintetemet, és én képtelen voltam felfogni, mi lesz ezután.

II.

Szörnyű napok következtek. Legszívesebben elbujdostam volna a világ tekintete elől, de nem tehettem. Először úgy éreztem, mindennek vége van. Úgy éreztem, sohasem lehet az enyém Manolo, ez a csodálatos férfi. A másik pillanatban meg haragudtam rá, amiért készült cserbenhagyni, amiért másra vetette a szemét. És miközben ilyen gondolatok jártak a fejemben, ott kellett baktatnom mellette, el kellett viselnem a tekintetét, erőltetetten nevettem a tréfáin. Úgy viselkedett, ahogy szokott, legalábbis megpróbálta. Esténként, mikor hazamentem a szerkesztőségből, folyton csak arra gondoltam, hogy talán már ott is van, már Raquel kertje előtt áll. Legvadabb álmaimban pedig úgy láttam, hogy egy nagy, fehér lepel fonódik Manolo teste köré, és egy hosszú hajú nő égő szeme villog felette. Ilyenkor mindig felijedtem, és éreztem, hogy a madridi nyár minden forrósága éget. Úgy éreztem, megfulladok. Kiszáradt a szám, és még a jégbehűtött limonádé sem enyhítette a kínjaimat. Próbáltam nézni a TV-t, leültem az írógépem mellé, de hiába. Nem érdekelt semmi. Elővettem kedvenc hímzésemet, de mindig elvétettem a mintát. Bekapcsoltam a rádiót, de a vad, spanyol ritmusok csak még inkább gyötörték. Rettenetesen szenvedtem. Úgy éreztem, megöl a féltékenység.

Egyik délelőtt egy Madridba látogató japán milliommossal készítettünk riportot. Nagyon kifárasztott engem az angol nyelven folyó beszélgetés, és Manolonak is elege volt az egészből, ráadásul az egyik filmje is elszakadt. Madrid belvárosában állt a levegő. 47 fokot mutatott a hőmérő az utca napos oldalán, és csurgott rólunk a veríték. Ebédidő volt, így hát lementünk a Puerta del Sol-hoz, és beültünk egy kellemesen hűvös kávéházba. Manolo farmernadrágban volt és vízkék ingben. A pincérnő úgy nézte, hogy rámlötytintette az ásványvizet. Manolo csak nevetett, és zsebkendőjével próbálta felitatni blúzom ujjáról a nedvességet. „Kellott nekem hosszú ujjú blúzt vennem ilyen hőségben!” - gondoltam dühösen.

- Jaj, bocsánat, nem tudtam, hogy a kedves felesége... - mentegetőzött a pincérnő rémülten, és irigyen nézett rám.

- Miért, a barátnőkre mindig ráborítja a vizet? - tréfákozott Manolo. A pincérnő felhúzott orral odébb sétált, de még a másik asztaltól is visszanezett Manolora. Nekem a lélegzetem is elakadt, a szívem a torkomban dobogott. Egy pillanatra elvonult előttem az egész élet, múlt és jövő. Mi volna, ha tényleg én lennék ennek a csodálatos férfinak a felesége? Manolo azonban magamhoz térített álmodozásomból.

- Akarod látni a fotót, amit Raquelről csináltam? - kérdezte, de válaszra sem várva kinyitotta az aktatáskáját, és elővett egy kinagyított fotót. A képen a szépséges énekesnő állt, áttetsző, fehér ruhában a hamvas rózsák között - mint egy látomás. Hát ezért nem kellett „beállítani” a képet, mert a modell olyan tökéletesen állt magától is. Tudtam, hogy Manolo mestere a fényképezésnek, de ilyen jó képet még soha, senkiről nem csinált. Raquel lénye valahogy áthatolt az élettelen papíron, és lelket, tüzet varázsolt a képre. Miközben néztem, süllyedt és emelkedett velem a szék, és a kávéskanalamat a hamutartóba tettem, és remegni kezdett a kezem. „Ezzel a nővel képtelenség versengeni. Belekezdeni is felesleges ebbe a játszamába” - gondoltam, és nagyon kicsinek, esetlennek és szürkének éreztem magam hirtelenjében.

- Mi bajod, rosszul vagy? - kérdezte Manolo, és még egy pillantást vetett a fotóra.

- A holnapi lapban lehozzák - bökött rá hanyag mozdulattal a képre, aztán egykedvűen a táskájába süllyesztette. Már éppen kezdtem arra gondolni, hogy csak képzelődtem, Manolonak egyáltalán nem tetszik Raquel, de abban a pillanatban észrevettem, hogy az ő keze is remeg.

Nem szóltam egy szót sem, sőt az volt a legrosszabb az egészben, hogy valahol, a lelkem mélyén még meg is tudtam őt érteni.

Összeszedtük holmijainkat, és bementünk a szerkesztőségbe. Útközben Manolo bolondozott, pénzt dobott egy aranyra mázolt mozdulatművésznek, lefényképezett egy nagyon-nagyon kövér néger asszonyt, aki a Sepu Áruház előtt aludt a kövön, majd hosszas fejtegetésbe kezdett a szegény emberek problémáival kapcsolatosan. Én csak fél füllel hallgattam, mert egészen máson járt az eszem. Napokkal azelőtt még vállamra akartam venni az egész világ gondját, oknyomozó riportokat akartam készíteni az esetekről, a számkivetettekről. Most pedig a saját terheimet sem tudtam elviselni, lelkemen eluralkodott a saját problémám, és úgy éreztem, nem ismerem magamra. Mintha minden erőm elhagyott volna, mintha megszűnt volna létezni körülöttem a világ. Azt sem vettem észre, hogy eleredt az eső.

- Ezen a nyáron folyton esik. Nem is emlékszem ilyesmire - mondta Manolo, és gyorsan bevonszolt egy eresz alá. Csuumvizes lett pillanatok alatt az inge, és az én blúzom nyakán is agyonázottan lógott a masni. Nagyon szerencsétlennek és csúnyának éreztem magam.

- Milyen helyes lány vagy te, Paquita - mondta nevetve Manolo. Remekül értett hozzá, hogy mikor mit kell mondani.

Az eső minden irányból esett, talán még a föld alól felfelé is. Az emberek beszaladtak a mozik, boltok előterébe, és a buszmegállók is zsúfolásig megteltek. Én mélyeket lélegeztem. Vártam azt a jóleső érzést, mely mindig elfog, ha elered az eső. De a szorítás a mellkasomban csak nem akart engedni. Manolora néztem, aki barna kezével vizes haját próbálta hátrasimítani.

- Mondd - kérdezte kedvesen, - miért nem mész te hozzá egy rendes emberhez?

Nyelvemen volt a válasz. Meg akartam mondani neki, hogy azért, mert csakis őt szeretem. Ott állt mellettem, fél méternél is közelebb, szinte éreztem, hogy lüktet nyakán az ér. Úgy éreztem, mintha nem is volna másik ember, mintha ő volna én, és nem tudtam kinyögni egyetlen szót sem. Csak forgattam számban a szavakat, de nem akartak világra jönni. Éreztem, hogy szinte süt a bőröm, de nem mertem megkérdezni, hogy ő érzi-e. Lehunytam a szemem, hogy könnyebben átvészeljem a pillanatokot, de így még lassabban mentek a percek.

- Majd egyszer, talán férjhez megyek valakihez - préseltem ki a szavakat nagy sokára. Manolo nevetett.

- A férfiak mind hülyék, ugye? - kérdezte, és fogalmam sem volt, hogy ezt miért mondja. Aztán nem szólt semmit, egykedvűen bámulta az esőt.

A közeli buszmegállóba beállt egy piros busz. Mindketten rámeredtünk, mert egy plakát volt az oldalán: „Raquel visszatért! Az énekesnő koncertje július 25-én lesz...” Manolo hirtelen egészen megváltozott. Megbűvölve nézte a zöld festékekkel nyomtatott szavakat, és kilépett az esőre, hogy jobban lássa a plakátot.

- Paquita, eljössz velem erre a koncertre? Ugye, te is kíváncsi vagy Raquel hangjára? - kérdezte tőlem lelkesen. Az apró láng ott ficáinkolt a szeme sarkában.

- Persze, persze, hogy elmegyek - válaszoltam, de tudtam jól, hogy a kínok kínját kell majd kiállnom azon a koncerten. Ha egy nő szívhezszólóan énekel, a férfiak még akkor is beleszeretnek, ha nem túl szép, hiszen a dal hatására átlényegül. És ha még ráadásul szépséges is... Éreztem, hogy Manolonak már nem sokáig lesz szüksége rám. Mégis, valami azt súgta, maradjak mellette, ne hagyjam magára Raquellel. Valami titkos tanácsadó azt mondta belül, az agyamban, hogy talán megmenthetem magamnak, ha vigyázok rá, és vele leszek, mikor elfogja a kísértés. Nem magamat akartam kínozni, hanem őt megtartani, de valahogy ez a két dolog kezdett egyet jelenteni számomra.

III.

Július 24-én súlyosan belázasodtam. Csaknem 40 fokos lázam kerekedett, és minden porcikám fájt. Alig tudtam elvánszorogni a telefonig, hogy kihívjam az ügyeletes orvost. A szerkesztőségbe is betelefonáltam, és üzenetet hagytam Manolonak, hogy a koncerten találkozunk. Másfél napom volt, hogy rendbejőjjek. Váltott vízfürdőkkel hűtöttem magam, és jégkockákkal dörzsöltem az arcomat. Annyira szerettem volna másnapra szép lenni, legalább valahogy kinézni, de csúnyább voltam, mint valaha. Élettelenül lógott a hajam, bőröm halottsápadt volt, és a szemem karikás. Az orvosnak fogalma sem volt, hogy mi bajom, legalábbis én úgy láttam, amint az arcát fürkésztam. Adott egy lázcsillapító injekciót, és elment. Kiadta a szokásos parancsot: néhány napig maradjak ágyban. Úgy éreztem, minden összeesküdött ellenem. Folyton elaludtam, és gyötrelmes álmaim voltak. Nagy madarak röpködtek körülöttem, és darabokra akartak tépni. Fésültem a hajam, de csomókban hullott. Egy másik álmomban egy nagy tavon hajóztam, egyedül, és mindig becsapott a víz a csónakba, de nem tudtam kiszállni, hogy ússzam egyet, a partot pedig sehol sem láttam. Az utolsó álmom volt a legrosszabb. Egy falusi utcán mentem, esteledett. Hirtelen zajt hallottam, és megláttam egy repülőgépet közvetlenül a fejem felett. Zuhant, zuhant, egyenesen rám, és lángokban állt. Az utolsó pillanatban félreugrottam, de alig tudtam felébredni ebből a rémálomból.

Szombat reggel arra ijedtem fel, hogy nyivákol a szomszédék macskája. Körülnéztem a szobában, lassan odamentem a tükörhöz, és megfésültem a hajam. Épp jókor keltem, Manolo hívott telefonon, azt mondta, hogy értem jön kocsival a koncert előtt. Ettől visszatért az életkedvem, még a lázam is egészen lecsúszott. Imádtam, ha Manolo kocsival jött értem, szerettem nézni, amint kiszállt fehér Fordjából, és jó volt mellette ülni, amikor vezetett. Olyankor mindig nézhettem a kezét, a lábát, és sohasem vette észre...

A nap gyorsan eltelt. Kettesével szedtem a lázcsillapítót, hajamat csavarókra tekergettem, és legalább háromszor végigpróbáltam a teljes ruhatáramat. A piros ruhámat túl harsánynak találtam, a kéket túl komolynak, a sárga kosztümömben pedig úgy néztem ki, mint egy viharvert kanári. Szívem szerint hófehér ruhában mentem volna a koncertre, de tudtam, hogy Raquel is abban lesz, és úgy csak még feltűnőbb lenne a csúnyaságom. Vészesen szaladt az idő. Végül egy lazacszín kisestélyi mellett döntöttem, amit apró szemű gyöngysorral szoktam viselni. Alighogy kifésültem bebodorított hajszálaimat, máris csengettek. Futottam ajtót nyitni, Manolo állt a küszöb előtt. Lélegzetelállítóan nézett ki. Haja frissen vágva, bőre sima, olajbarna, öltönye kiválóan szabott volt. A mosolya pedig... Kezében tartott egy hófehér csokrocskát, csupa orchideából összefonva. Finom, sejtelmes kis csokor volt. Megdobbant a szívem, még sosem kaptam ilyen csokrot... Manolo azonban nem adta át.

- Szia, Paquita! - mondta mély hangon. - Behoztam ezt a csokrot, mert a kocsiban teljesen elhervad. Raquelnek vettem, ugye, tetszeni fog neki? - Manolo könnyedén csevegett, én pedig keserű ízt éreztem a számban. Ahogy hibátlan fogsorát villogtatta, esze ágában sem volt arra gondolni, hogy nekem milyen fájdalmat okoz. Kényszeredetten mosolyogtam, de amint a folyosón lógó tükörbe pillantottam, olyan keserű arc nézett rám vissza, hogy jobbnak láttam Manolot kissé magára hagyni. Bevezettem a nappaliba, és azzal az ürüggyel, hogy felteszek egy kávé, kivonultam a konyhába. Pár pillanatra leültem a konyhaasztalhoz, és fejemet a kezembe temettem. Éreztem, hogy hajtincseim úgy veszik körül a fejemet, mintha még bennük lennének a csavarók. Utáltam, ha ilyen a frizurám. És utáltam mindent és mindenkit. Gyűlöltem Raquelt, azt kívántam, bár sose jött volna a világra, vagy bár sose találkoztunk volna. Tudtam, hogy Manolo mint testvérét, úgy szeret, de - noha addig jól elviseltem ezt a

szerepet - azt már nem bírtam, hogy a szerelmi titkait is velem ossza meg. Ehhez már nem voltam elég erős, ennyire nem tudtam leplezni az érzelmeimet.

- Milyen szomorú a szemed, Paquita - mondta Manolo, amikor bevitettem a kávé. - Ne félj, ez az énekesnő nem teheti tönkre a barátságunkat - mondta, és fájó pontomra tapintott ezzel. - Én csak veled tudok együtt dolgozni, és csak veled szoktam megosztani a titkos gondolataimat is. Klassz lány vagy te, Paquita - vigasztalgatott a férfi. Felhajtotta a kávé, azután elindultunk a koncertre.

IV.

A hangversenyterem zsúfolásig megtelt. Mi nagyon jó helyen ültünk, a harmadik sor szélén, innen közelből látható volt a színpad. Idősebbek és fiatalok egyaránt eljöttek, Raquelnek ez volt az első madridi koncertje, mióta visszatért Spanyolországba. Vettünk egy műsorfüzetet, melynek címlapján egy magányosan álló, fehér andalúz házacska volt látható. A dalok között voltak balladák, sevillánák, sőt andalúz költők megzenésített versei is. Raquel műsorának azt a címet választotta, hogy „Fehér fénysugár”. A fiatal nő mindenféle zenei kíséret nélkül, egyedül lépett ki a színpadra, kezében egy spanyol gitárral. A teremben minden fény kialudt, a színpadra csak egyetlen reflektor fehér fénycsóvája hullott, és a sötét háttérből előlépett Raquel. Mintha egy angyal szállt volna elénk: fehér muszlinruhája áttetszően ragyogott, szorosan az alakjára tekeredett. Hibátlan, kicsit lányos alakja volt, hosszú lábakkal, keskeny csípővel, de asszonyosan telt keblekkel. Olajosbarnán csillogott a bőre, dúsan omló sötét haját kissé megzabolázta, itt-ott csatokkal tűzte meg. Egyszerre volt ártatlan tavi tündér és perzselő szemű boszorkány. Amikor kilépett a színpadra, többen elragadtatásukban felkiáltottak:

- Milyen szépséges!

Valóban, én is így éreztem. Talán ennél a nőnél nincs szebb az egész földkerekségen. Manolo arcát nehéz volt megfigyelnem, mert szemem még alig szokott hozzá a sötéthez. Inkább éreztem, mint láttam, hogy orrcimpái megfeszülnek, és annyira szorította az orchideacsokrot, hogy egy apróbb virág letörött, és a cipőmre hullt. Én csúnyának és esetlennek, betegnek éreztem magam lazacszín ruhámban, újra felszökött a lázam, és megint folyt rólam a víz. Amint Raquel énekelni kezdett, hangja átjárta és betöltötte a termet. Az embereknek csontjukig hatolt a dallam, míg hallgattam őt, lúdbőrös lett a karom, és körülöttem is mindenki teljesen átszellemült. Raquel hangja úgy szólt, mint ahogy előmlik a patak vize, mint ahogy árad a folyó, és magával ragadja az útjába kerülőket. Raquel dalai az emberi lélek legmélyebb bugyraiba hatoltak, mint ahogy sötét erdőbe váratlanul betör egy csepp napsugár. Felszakította régi fájdalmai sebeit énekével, de mély, gyógyító hangjával el is simította a szenvedést. Manuel arca egészen megváltozott. Még sohasem láttam ilyennek. Mintha az arca mögött jó és rossz vívott volna csatát, mintha élet és halál vibrált volna egyszerre a szemeiben.

Raquelt a hallgatóság felállva, zúgó tapsviharral köszöntötte, többen éljeneztek, és megpróbálták rávenni, hogy énekeljen újabb dalokat. Én azonban tudtam, hogy nem jön ki újra a színpadra. Az interjúban, amit újságunk számára leírt, azt „nyilatkozta”, hogy sohasem szabad egy dalt kétszer énekelni egymás után, mert úgy elvész a varázs. Másodszorra elvész az első.

Amikor a hallgatóság ráébredt, hogy Raquelt nem lehet visszatapsolni, hajigálni kezdték a virágokat. Manolo is odadobta kis csokrát, amit egész addig szorongatott, és az orchideák aláhullottak a többi virág közé, és hamarosan belepték a rózsák és tulipánok hegyei.

Kifelé indultunk a teremből, de nem tudtunk szólni. Manolo mindössze annyit mondott, hogy „Jó volt”. Nekem úgy tűnt, mintha a könnyeivel küzdene. Szótlanul baktattam mellette, és alig mertem ránézni, inkább a követ bámultam. Minden percben attól féltem, hogy a tűz a szeme sarkában eléget. A kijáratnál a kocsira felé lépdeltünk, mikor hirtelenjében elénk toppant egy öregasszony. Fekete ruhában volt, fején fekete andalúz csipkefátyol. Mindketten nagyon meglepettünk, olyan szokatlan látvány volt Madridban az ilyen viselet.

- Látom, nem ismernek meg - mondta az asszony. - Maria vagyok, Raquel kisasszony házvezetőnője - tette hozzá hamiskás mosollyal.

- Az úrnőm szeretné, ha holnap este 7 órakor megtisztelnék látogatásukkal - közölte, és ezután, választ sem várva Manolohoz fordult: - Uram, a kisasszony köszöni az orchideákat, elviszi magával haza.

Manolo elképedve bámult az öregasszonyra.

- Honnan tudja, hogy tőlem kapta? - kérdezte a férfi, de Maria csak huncut szemhunyorítással jelezte, hogy ezt sosem fogja elárulni.

- Holnap várjuk magukat! - mondta, és gyors léptekkel visszament a hátsó bejáráthoz. Manolo úgy állt ott, mint akit letaglóztak.

- Nem értem - mormogta maga elé meredve. - Nem volt a csokorban névjegykártya, sem egyéb. Honnan jött rá Raquel, hogy ki dobta a színpadra ezeket az orchideákat?

Én szótlánul mentem mellette, és éreztem, hogy ez a csokor csak a titkok kezdete.

V.

Madridban tovább tombolt a hőség. Az utcai hőmérők csúcshőmérsékleteket mértek, a Cibeles szobor istenasszonya volt az egyetlen, aki jól tűrte a meleget. Úgy álldogált szekérével és oroszlánjaival a Postapalota előtt, mintha éppen indulna valahová. De mégsem ment soha, sehová, nem kelt útra, és nem is érkezett meg. Egy buszmegálló padján üldögélve nézegettem a pompás szobrot, és közben annyi minden eszembe jutott. Elöttem futottak a kocsik, üvegjeik csillogása szinte bántotta a szememet. Mindenki siet, rohan valahová, de vajon ők megérkeznek-e igazán? Amikor Cibeles szekerét nézegettem itt, Madrid legforgalmasabb terén, mindig ez jutott eszembe. Ez az istennő talán azért áll itt, hogy az emberek elgondolkozzanak saját céljaikról, életükről. Mi lenne, ha hirtelen, csak egy-két percre, kövé dermednének a cikázó autók? Mire gondolnának akkor a folyton siető utasok? Mihez tudnának kezdeni lélegzetnyi nyugalmmal? Én szerettem volna megállni, eltöprengeni, szemlélődni. Szerettem volna lelassítani az időt. Tetszett, ha az életem csendben zajlott, ha voltak pillanatok egyedül csak nekem. A munkám nagy harsányságot, rámenősséget követelt, de a lelkem mélyén megmaradtam félénknek, visszahúzódónak. Mindig élt bennem ez a kettősség, és miközben riportjaimat készítettem, közben is átsejlett viselkedésemigazi, a csendes énem. Talán ezért nyíltak meg nekem az emberek. Talán ezért kedveltek interjúalanyaim, mert érezték, hogy személyiségüket tiszteletben tartom, hiszen belső hangom mindig ezt parancsolta.

Manoloval szemben érzett szerelmem is ezért rejtőzött a csend birodalmában. Ő belső, rejtett világomhoz tartozott, sosem engedtem felszínre törni az iránta való érzéseimet, hiszen tiszteletben tartottam az életét. Elképzelhetetlennek tartottam, hogy ajtóstul rohanjak a házba, hogy vallomásaimmal ostromoljam és kellemetlen helyzetbe hozzam. Tudtam, amíg ő nem szeret belém, sosem fogok szólni. Az egyoldalú szerelem nem tartozik másra, az embernek egyedül kell hordoznia ezt a terhet.

Barátok voltunk, sokat tudtunk egymásról, de az a finom fonál, amely a pókhálónál is vékonyabb, ami a szerelmeseket összefűzi, minket nem kötött össze. Gyakran elgondolkoztam, miért él bennem együtt tűz és víz, harsányság és mély csendesség, kirobbanó életkedv és halk befelé fordulás. Ahogy visszagondoltam kamaszkoromra, csak a csendességre emlékeztem. Csúnya voltam, legalábbis önmagam előtt. Szerettem volna megváltozni, de a rút kiskacsa egyre csak hápogott. Ám az írás segített. A papírra vetett gondolatok kivezettek teljes befelé fordulásomból, és ahogy telt az idő, egyre többet voltam emberek között, egyre gyakrabban voltam vidám, és valahogy megszoktam elviselni magamat olyannak, amilyen vagyok. Közben ráébredtem, hogy mások is hasonlóak, mint én. A többi ember is csend és zaj között vezetgeti szekerét, mindenki tűz és víz harcol, mert az emberi lélek ilyen.

Azon az estén is éreztem ezt, amikor Raquel koncertjén voltunk. A dal, a zene képes leginkább ráébreszteni az embert lelke és sorsa sokszínűségére, arra, hogy nincsen csak jó és csak rossz, hogy a világ és benne az ember nagyon sokszínű, de az egyes árnyalatok mindenkiben megismétlődnek. Míg Raquel énekelt, úgy éreztem, hogy nem bírom tovább elviselni magányomat, úgy éreztem, meghalok Manolo nélkül, de aztán hirtelen egy aprócska dallam szárnyára kapott, elröpített olyan messze, ahol már nincsen bánat, nincs magány, és nincsenek vágyak, ahol a színek összemosódnak, ahol mindenki és minden egy, és ahol a részleteknek nincs értelmük. A zene csodálatos, felkorbácsolja a lelket, de ha jó zene, el is csitítja, dédelgeti és a fájdalmat feloldja.

Vártam már ezt az estét. Vártam az újabb találkozást Raquellel. Amint a padon üldögéltem, arra gondoltam, hogy múltkori találkozásunkkor Raquel csak felszította érzelmeinket, Manoloban a szerelem pusztító tüzét, bennem pedig a féltékenység zsarátnokát. Arra vágytam - valahol a lelkem mélyén -, hogy most talán elsimítja vad érzéseinket, mint ahogy a koncertjén is dalai hangfoszlányai kisimították a szenvedélyeket. Titkon azt reméltem, hogy ma utoljára fogjuk őt látni, hogy ma valami olyasmit közöl velünk, ami visszatérít minket Manoloval a régi kerékvágásba. Arra gondoltam, talán ma bemutatja a vőlegényét, vagy esetleg bejelenti, hogy visszatér Amerikába... Valójában azonban sejtelmem sem volt arról, hogy mit akar tőlünk. A szívem mélyén még olyan érzésem is támadt, hogy Raquel mindent tud rólunk, hogy egyetlen találkozás alatt leolvasta érzelmeinket. Lecsupaszítottam éreztem a lelkem, és kiszolgáltatottnak egész lényemet. Homályosan, távolról mintha valami mágikus erőt éreztem volna, és megborsódzott a hátam. Ahogy a Cibeles oroszlánjait néztem, még az is megfordult a fejemben, hogy az énekesnőnek talán földöntúli hatalma van.

Hangtalanul, puhán rátelepedett az éjszaka. Félttem attól, hogy reggel lesz, nem akartam egy új hajnalt. Nem akartam Raquelhez elmenni. És főként nem akartam Manolot elveszíteni...

VI.

Manoloval úgy beszéltük meg, hogy külön érkezünk Raquelhoz. Én már negyed órával a megbeszélrt időpont előtt az utcájukhoz értem. Csigalassúsággal telt az idő, de nem akartam előbb bemenni. Abban reménykedtem, hogy talán Manolo is hamarosan feltűnik valamelyik irányból, és mégiscsak együtt mehetünk be a házba. Fel és alá sétálgattam, fekete körömcipőm azonban nagyon szorította a lábamat. Szürke kosztümben voltam, és elképesztően melegem volt. Beálltam egy leanderbokor árnyékába, és pontban 7 órakor odasétáltam Raquel háza elé. Manolo nem volt sehol. Ez egyrészt örömmel töltött el, mert arra gondoltam, talán mégsem fontos neki ez a nő, hiszen nem ért ide időben. Megragadtam minden szalmaszálat, hogy féltékenységgem tengeréből partra evickéljek. Másik gondolatom viszont az volt, hogy Manoloval talán történt valami, és azért késik. Míg az előbbi gondolatom örömmel, ez az utóbbi aggodással töltött el.

Maria, az andalúz öregasszony nyitott ajtót, és szokásával ellentétben szinte szó nélkül vezetett Raquel szobájába. Ez egy másik szoba volt, mint ahol korábban jártunk, nem is szoba, inkább kisebbfajta terem. A befüggönyözött ablakon át nem tört be a kinti hőség, kellemesen hűvös volt a helyiségben. Egyik sarokban egy kis szökőkútból víz csörgedezett, és az egész szoba tele volt élő virágokkal és kényelmes fotelokkal, pamlagokkal. Egyik fal mellett egy faragott szekrényke állt, és rajta egy fehér vázában Manolo orchideacsokra.

Olyan mesés volt ez a szoba, hogy úgy éreztem, mintha az Ezeregyéjszaka meséiben járnék, de legalábbis a granadai Alhambrában. És a szoba legnagyobb pamlagán ült maga Seherezáde, azaz Raquel. Fehér, egyszerű pamutruhát viselt, és titokzatos virágillatot árasztott. Mosolyogva állt fel, amikor beléptem, hogy köszöntsön. Végtelenül kedves volt, nyoma sem volt tekintetében a múltkori fölényeskedésnek, olyan csendes és halovány mosolyú volt, mint egy áttetsző tündér.

- Üdvözöllek, Paquita - mondta, és hellyel kínált maga mellett.

- Megengeded, hogy tegezzelek? - kérdezte mosolyogva, és én bólintottam.

- Örülök, hogy eljöttél. Manuelre még várnunk kell, mert elromlott az autója, és csak most fog elindulni otthonról, taxival - folytatta Raquel, és én teljesen elképedtem, mert Manolo kocsija még sosem volt rossz. Szerettem volna megkérdezni, hogy mikor telefonált, de Raquel más témára tért át. Közben lopva megint körbenéztem a szobában, de sehol nem láttam telefont. Raquel az időjárásról beszélt, aztán a virágairól, de én úgy éreztem, hogy mindez csak álca. Az volt a benyomásom, hogy közben a gondolataimban olvas, és halk beszédjével csak a figyelmemet próbálja elterelni. Hús mentateával kínált, és meg sem várva Manolot, rátért arra, hogy miért hívott minket ide, a házába.

- Paquita, szeretném, ha megértenél engem - kezdte. - Egy fényképsorozatot szeretnék készíttetni magamról, nem a nyilvánosság számára, hanem kifejezetten magamnak, a saját albumomba. Nem szeretem, amikor jöttment fotósok, pletykalapok fényképészei törnek rám, hogy lefotózzanak. Manuel nem volt ilyen, ő megértett engem, és jó képet készített rólam. Ezért szeretném felkérni erre a munkára. Később, esetleg, ha az újságok fotót kérnek tőlem, majd az ő képeiből válogatok, és nem hagyom többet, hogy mások is lefényképezzenek - ezeket mondta, és rám mosolygott.

- A fénykép - folytatta, - nem egyszerűen egy darab papír. A jó fényképnek lelke van, őrzi annak érzéseit, akiről készült. A fotó mágikus erejű, ezért csakis a legnagyobb mesterek gépe elé szabad odaállni.

Én elképedve néztem Raquelre, mindez nekem még sosem jutott így eszembe. Arra gondoltam, hogy manapság, amikor az álló- és mozgóképek tízezrei között telnek napjaink, kinek jut még eszébe a fotó ereje, varázsa. Csupa képes dolog vesz minket körül; a magazinok, könyvek, tévék, számítógépek korában a kép megszokottá és hatástalanná vált. És ott ült mellettem egy nő, aki hisz még a kép mágikus erejében, hatalmában, aki meg akarja állítani a világ túlzott kiszínezését. Raquel olyan volt, mintha a középkorból maradt volna itt. Hangjával bűvölő, képekben hívő, misztikus alak. Néztem az arcát, és arra gondoltam, valahol, mélyen, rokonlelkek vagyunk, ő is bírja bensőjében azt a belső békét és csendet, ami engem éltet. Ám ahogy az arcát néztem, tudtam, hogy őt annyi titok lengi körül, hogy hasonlósága ellenére is teljesen más ember, mint én.

- Mire gondolsz? - kérdezte Raquel, és én ezt mondtam:

- Értem, hogy mit szeretnél, és miért akarod ezt. De azt nem tudom, hogy nekem mi a szerepem az egészben...

Raquel sejtelmesen elmosolyodott.

- Tudom, hogy Manuelt mennyire szereted - mondta. Bennem hirtelen megállt a vér.

- Hogy érted ezt? - kérdeztem, és Raquel azt válaszolta, hogy látja, milyen jó kollégák vagyunk mi ketten, mintha testvérek lennénk (még ő is ezzel jön!). Ezért tőlem is beleegyezést akart kérni, hogy egy hétig Manuel vele dolgozhasson. Ez talán hihetőnek is tűnt volna, de láttam Raquel szája szögletében egy apró rándulást. Ettől a perctől kezdve éreztem, hogy Raquel felfedezte titkomat, tudja, hogy szerelmes vagyok Manoloba, tökéletesen megértette féltékenységet is, és ezért hívott ide, talán azért is, hogy kiengeszteljen. Tudnia, látnia kellett azt is, hogy szenvedélyem viszonzatlan, sőt azt is, hogy Manolo vak, nem veszi észre a szerelmemet. Gondolkozni kezdtem, vajon Raquel hogyan jött rá mindezt? Talán én magam árultam el titkomat mozdulataimmal vagy szavaimmal? Úgy éreztem, ott állok lemeztelenítve ezelőtt a nő előtt. Szerettem volna betakarózni, elfutni vagy fölényesen hazudozni Manoloval kapcsolatosan, de sem mozdulni, sem megszólalni nem tudtam. Hiába beszélt akármiről Raquel, nem tudtam figyelni rá. Mint a villám, ért a felismerés, hogy ő nemcsak az én titkomra jött rá. Ha szeme volt, már az első találkozáskor látta, hogy Manolot mennyire felkavarta, hogy a férfi örülten beleszeretett. Szívem azt kalapálta, hogy minden elveszett. És abban a pillanatban belépett Manolo, aki fehér ingjében és mohazöld nadrágjában olyan volt, mint egy istenség. Nekem még hevesebben kezdett verni a szívem, de Raquel arcát hiába fürkésztem, semmi jel nem árulta el érzelmeit. Manolo arcát pedig a homályban nem láttam.

- Üdvözlöm a hölgyeket - mondta Manolo, és mindkettőnk előtt kissé meghajolt. Nagyon színpadias volt, olyan, amilyen sosem szokott.

- Sajnálom, hogy késtem, de elromlott az autóm, és telefonálni sem tudtam - mentegetőzött.

- Hogyhogy nem tudtál telefonálni? - kiáltottam fel meglepetésemben, és felhúzott szemöldökkel Raquelre néztem, aki azonban nem kapta el a tekintetemet, hanem felállt, és az italok körül foglalatzkodott. Manolo kézmozdulatokkal kérdezte tőlem, hogy mi bajom van, miközben Raquel hátat fordított. Én nem szóltam semmit, csak bosszúsán legyintettem, mert volt egy olyan érzésem, hogy Raquel még a hátával is lát.

Manolo is kényelmesen elhelyezkedett, és éppúgy szemügyre vette a szoba berendezését, mint én. Raquelre szinte rá sem nézett, pedig az énekesnő úgy siklott fehér ruhájában az asztal körül, mint egy nesztelen kígyó. A haja időnként meglebbent mozdulataitól. Végül visszaült a pamlagra, és Manolonak is elmondta a kívánságát.

- És Paquitának mi lenne a feladata? - kérdezte Manolo eltöprengve, és ez nekem jól esett. Jó volt, hogy nem feledkezett meg rólam. Raquel elmosolyodott, és csak ennyit mondott:

- Semmi. - Aztán folytatta: - Mégis szeretném, ha velünk jönne, biztosan találhatna ott is megírni való témát. Tudom, hogy szeretnek egymás közelében lenni.

Manolo rám nézett, és szinte egyszerre kérdeztük meg Raqueltól:

- Hová kellene mennünk?

Raquel magától értetődő természetességgel válaszolta:

- Hát Andalúziába.

Engem öröm töltött el, mindig szerettem Spanyolországnak ezt a déli részét, Andalúzia mindig varázslatos érzésekkel ajándékozott meg. Láttam, hogy Manolo ugyanerre gondol. A férfi rám nézett, én bólintottam.

- Megbeszéljük a szerkesztőségben, és indulhatunk - válaszolta Manolo, Raquel pedig ismertette velünk a részleteket. Úgy tervezte, hogy először pár napra Granadába megyünk, mert van ott egy háza, és az Alhambra kiválóan alkalmas díszlet a fényképezéshez.

- Utána pedig van egy meglepetésem - mondta titokzatos mosollyal, és nem volt hajlandó többet elárulni. Megállapodott Manoloval az árban, nekem pedig azt mondta, készüljek fel egy hét pihenésre, ehhez mindent biztosít. Rendkívül furcsa, de nagyon vonzó volt az ajánlata. Voltak kétségeim, de el sem tudtam volna képzelni, hogy Manolo megy, én pedig maradok. Megbeszéltük, hogy mielőbb indulunk.

Noha akkor délután még azt kívántam, bár sose lássam többet ezt a nőt, végül mégis örültem, hogy együtt kelünk útra. Ráadásul Manolo a legkisebb érdeklődést sem mutatta az énekesnő iránt, egykedvűen nézelődött, a szemét sem igen emelte Raquelre. Arra gondoltam, talán mégis tévedtem, és rémeket láttam.

Beszélgettünk még egy keveset, aztán Manolo azt mondta, el kell mennünk, mert megígérte egy barátjának, hogy nála vacsorázunk. Én meglepetten néztem rá, és láttam, hogy Raquel elkapta ezt a pillantásomat, de nem árulta el magát. Bólintott, hogy rendben, és behívta Mariát. Miközben búcsúzkodtunk, Manolo szeme rátévedt a kis csokor orchideára, mely a faragott szekrényen állt. Mereven nézte a virágokat, aztán Raquelre pillantott. Az énekesnő épp akkor nyújtott neki kezet, és Manolo egy hirtelen mozdulattal lehajolt, és kezet csókolt. Olyan gyorsan zajlott le mindez, mint egy szempillantás. Tüzes ütésként ért engem, beleégett a lelkembe, de mikor újból odanéztem, nyoma sem volt az egésznek, Raquel mosolyogva állt, Manolo pedig az ajtó felé igyekezett. Azon gondolkoztam, hogy álmodtam-e az egészet, vagy tényleg megtörtént? Nem tudtam, hogy Manolo szívdobogását hallom-e, vagy a saját vérem szalad olyan eszeveszetten.

Manolo tényleg elvitt egy barátjához, aki egy gyorsbeszédű olasz volt, és óriás pizzát diktált belém zsúfolásig telt éttermében. Manolo igyekezett úgy viselkedni, mint mindig, de én úgy láttam, Raquel kezének finom nyoma ott ég a száján, és ezért sehogysem tudtam önfeledten nevetni tréfáin.

VII.

A szerkesztőségben valósággal örültek annak, hogy Délre utazunk, hiszen - mint a főnök mondta - Madridban a júliusi hőségben teljesen uborkaszezon volt. Alig érkezett híres ember, legalábbis hivatalosan, a fővárosba. Mindenki szabadságát töltötte valahol. Az emberek viszont, akik a strandokon feküdtek, vonatokon zötykölődtek vagy hűvös szobájukban pihengettek, szerettek volna érdekes, izgalmas történeteket olvasni, szórakoztató interjúkat nagy sztárokkal, kis pletykákat hírességek magánéletéről. Az unatkozó, nyaraló embereket egyáltalán nem érdekli, hogy ilyesféle sztorikat nyáron nagyon nehéz keríteni. A főszerkesztő lelkemre kötötte, hogy lenn, Andalúziában járjak nyitott szemmel, és ha nem akadok egy hűsölő világsztárra sem, akkor írjak szenvedélyes hangú riportokat az andalúz zenéről, szokásokról. Manolot pedig megbízta, hogy minden érdekességet fényképezzen le, és ne szentelje minden idejét Raquel fotózásának. Manolo persze nem volt az a fajta, akit a fényképezésre biztatni kellett, hiszen az újság fotóanyagának jelentős részét ő szállította, a beérkezett levelek szerint az olvasók nagy meglepetésére.

Madridban eszeveszetten tombolt a meleg. Még éjszaka közepén is 30 fok volt. Ablakomban a virágaim teljesen elkókadtak, hiába locsoltam őket állandóan, olyan volt, mintha a víz már elpárolgott volna. Irigyen gondoltam Raquel kertjére, ahol pompáztak a virágok, és ahol olyan hűvös volt, hogy szinte semmit nem lehetett érezni a rekkenő melegből. Esténként a kávéházak megteltek iszogató emberekkel, mindenki jeges narancslét vagy ásványvizet kortyolgatott. Csak a merészebb turisták próbálkoztak azzal, hogy sangriát igyanak, a spanyolok ebben a forráságban lemondtak ennek a különös italnak az élvezetéről.

Kisétáltam a Plaza Mayorra, mely az esti kivilágításban szebbnek tűnt, mint nappal. Az árkádok alatt sétáltam végig először, aztán kiültem a tér közepére. A magam módján így vettem búcsút Madridtól, jóllehet, csak egyhetes utazásra készültem, mégis kicsit összeszorult a szívem, hogy itt kell hagynom ezt a nyüzsgő, zsúfolt várost. Madrid furcsa hely. Mondják, az ember első benyomása az, hogy ilyen nagy tömegben nem lehet élni. A második benyomása viszont az, hogy csakis ilyen helyen lehet élni, ekkora tömegben. Ez a város hozzáműött. Vagy talán én nőttek bele az utcáin hullámzó emberáradatba. Madridban is tudtam egyedül lenni, ahogy figyeltem az embereket és saját lelkem hangjait, nem is vettem észre a forgalom zaját. A téren üldögélve átadtam magam a paella illatának, és hagytam, hogy a fájdalmas gitárszó agyamig hatoljon. Arra gondoltam, vagy itt tudom leélni az életemet, vagy a világ végén. Mivel az utóbbiról nem tudtam, merre lehet, továbbra is ülve maradtam a kőpadon, és nézelődtem.

A turistákat néztem, akik a világ minden tájáról érkeztek ide, útrakeltek, hogy eljussanak erre a vörös épületekkel körülvett térre. Sokan voltak, sokfélék, mint bárhol másutt, Európa nagyvárosaiban. Vajon nekik mit jelent Madrid?

Érzik-e, hogyan sóhajt hajnalban a város, mikor ébrednek? Bosszankodnak-e, ha kiszárad a szájuk, mikor a Sierráról betörnek a szelek a madridi utcákra?

Nekem Madrid mindent jelentett. Manolo lépteit őrizték az utcák, nevetését repítették a szelek. Ő nézett rám a kapualjából, és hangja csendült az üvegpothár falán. Búcsúztam Madridtól, és az járt az eszemben, hogy talán Manolótól is. Tudtam, együtt vágunk neki az útnak, de nem sejtettem, mit tartogat pontosan ez a kirándulás. Granada várt, mesés andalúz tájak, de szívemben több volt a keserűség, mint az öröm. Fájt az a gondolat, hogy Manolo megszereti Raquelt, és látnom kell szerelmük kivirágzását. Úgy éreztem, Manolo nélkül nem

tudok visszatérni Madridba, és nem tudok többé dolgozni. Ő volt számomra minden, nem tudtam elviselni azt a balsejtelmű gondolatot, hogy elhagy. Az egész város őrajta keresztül épült bele az idegeimbe. Semmi nem ért semmit, ha arra gondoltam, hogy nem ábrándozhatom róla tovább... Madridtól ezért úgy búcsúztam, mintha nem láthatnám többet.

Arra kértem az istent, hogy inkább engem se szeressen soha Manolo, de ezt a lányt felejtse el. Csakhogy a legfőbb hatalmakkal nem lehet alkudozni. Én hiába ajánlottam fel önmagam, a mérlegnek nem volt másik serpenyője. Lesüllyedtem a saját, egyoldalú áldozatommal, és végeérhetetlen sötétség kerített hatalmába. Ahogy felpillantottam az égre, hirtelen egy reflektor fénye szántott végig a sötétségen. Elszégyelltem magam, és rájöttem, milyen önző, könyörtelen vagyok. Szerettem volna más lenni, szerettem volna önfeledten nevetgélni a teraszon, de nem ment. Légüres tér vett körül, erőtlen voltam, és béna, nem tudtam, mit kezdjek magammal. Mintha visszafelé járt volna az óra mutatója... Manolo egyszerűen bennem lakott. Belülről feszített, de nem tudtam kivetni magamból. Olyan volt, mint egy fájó daganat, amellyel együtt kell élni.

Felálltam, és elindultam haza, hogy a hosszú utazás előtt kipihenjem magam. Hazaérve azonban egy szemhunyaszt sem aludtam.

VIII.

Másnap hajnalban indultunk Granadába. Kellemesen hűvös volt az idő, a forró éjszaka után szinte meglepődtem a simogató szellő hideg leheletét érezve. Raquel jött értem, nagy, nyitott sportkocsija volt, természetesen fehér. Ő vezetett, és remekül nézett ki. Fehér selyemsállal kötötte be a fejét, és nadrágban volt. Amikor kiszállt az autóból, hogy csomagjaimat bepakolja, a sarki lottóárusnak még a szája is tátva maradt. Szomorúan konstatáltam, hogy engem viszont meg sem nézett, még egy pillantásra sem méltatott, pedig egészen csinosnak találtam magam drapp sortomban és fekete trikómban.

- Milyen helyes vagy, Paquita! - villantotta rám mosolyát Raquel. Megint olvasott a gondolataimban, legalábbis így éreztem. A jobboldali ülésről kikecmergett Maria is, aki természetesen elkísérte Raquel a nagy utazásra. Én beültem hátulra, az öregasszony is visszabújt, és elindultunk Manoloért. Raquel nagyon jó kedvében volt, halkan dúdolgatott.

Manolot az Atocha pályaudvar melletti parkolóban vettük fel, mert már hajnalban kiment oda, hogy készítsen néhány felvételt a pálmaházról. Az állomás körül nagy volt a forgalom, emberek százai siettek a vonatokra. Úgy tűnt, mintha az egész város utazna. Én nagyon kedveltem ezt a pályaudvart. A nyüzsgést, a hangosbemondó állandó duruzsolását, a kis vendéglőket, ahol reggelire csokoládés süteményt adtak tejeskávéval. Szerettem ráérősen álldogálni az újságárusok színes standjai előtt, és néhány percig magamba szívni a magazinok tarka címlapjainak bódító hatását... Most azonban csak távolról csodálhattam az Atocha téglaszínű épületegyüttesét, melynek nagy üvegtábláin itt-ott átvillant az egyre jobban erősödő napfény. Manolo egy buszmegállóban állt, fahéjszínű nadrágot viselt, és vaníliaszínű inget. Amint megláttam, elmosolyodtam, de legnagyobb bosszúságomra ezt Raquel is észrevette a tükörből. Nem szerettem, ha találkozott a tekintetünk, ezért, még mielőtt Manolo beszállt volna, átsúsztam a Maria mögötti ülésre.

Manolo fürgén megkerülte a kocsit, és bevágódott mellém. Csak egy kisebbfajta fekete utazótáska volt nála.

- Jó reggelt a szép hölgyeknek - mondta, és kivillantotta szépséges fogait. Ez mindig rendkívüli hatással volt rám, nagyon erotikusnak találtam.

- Hamar ideértetek, éppen most jöttem ki a megállóba - csevegett Manolo, látszott, hogy ő nagyon is jó kedvű, csakúgy, mint Raquel. Maria viszont, hozzám hasonlóan, teljesen némán ült, olyan volt, mintha valamitől félne, mintha valami rossztól tartana.

- Maria, ne izgulj, engedd el magad, dőlj hátra kényelmesen, nem lesz semmi baj - nyugtatgatta az öregasszonyt Raquel, majd hátrafordult hozzánk.

- Szegény, retteg az autóktól, fél a sebességtől, a nagy forgalomtól - magyarázta, és Maria hozzátette:

- Megpróbálok aludni, csak akkor szóljatok, ha már Andalúziában leszünk, ott majd visszatér az életkedvem és a bátorságom is.

Mindannyian neveltünk, Raquel megfordult a kocsival, és rátért az egyik kivezető útra. Amikor a piros lámpánál fékezett, a körülöttünk lassító kocsikból átkiabáltak neki a férfiak.

- Hová mész, szépségem? Akarod, hogy legyek a sofőröd? - kérdezte egy meglepően szőke hajú férfi, aki egy Mercedesben terpeszkedett, a hátsó ülésen.

- Szállj át hozzám, te tündér! Az egekbe viszlek! - szemtelenkedett egy másik férfi, aki egy kétajtós fekete kocsiból hajolt ki.

Raquel válasza sem méltatta őket, összeszorított szájjal ült, csak a sebváltón nyugvó keze remegett meg egy pillanatra a dühtől. Aztán gázt adott, és villámgyorsan kiugrott a mellette állók közül.

- Neveletlenek - sziszegte fogai között. - Hogy lehetnek ilyen magabiztosak? Azt hiszik, egy férfi ettől vonzó? - mondta félhangosan Raquel.

- Nyugodj meg, aranyom, csak te vagy túl szép, erről van szó - mondta Maria, aki a jelek szerint mégsem tudott elaludni.

„Túl szép...” - gondoltam magamban, és szerettem volna tudni, vajon Manolo mire gondol, de nem szóltam semmit. A férfi némán ült mellettem, kezeit az ölébe ejtette, és úgy láttam, mintha elpirult volna.

Mire kiértünk Madridból, mintha Raquel jókedve is visszatért volna. Biztonságosan, simán vezetett, de nagyon gyorsan. Az volt néha az érzésem, mintha repülnénk. Raquel egy furcsa, szomorú dalra zendített, Manolo pedig a tájat nézte. Nem volt sok néznivaló, különösen azután, hogy rátértünk az autópályára. Kedvem lett volna beszélgetni, de nem akartam félbeszakítani szép sofőrünk énekését. Arra gondoltam, talán Raquel azért énekel, hogy ne kelljen beszélnie, hogy ne faggathassuk az életéről. Tulajdonképpen hagyta, hogy belépjünk mindennapjaiba, sőt, ő maga invitált. Ugyanakkor nem engedett tovább a kapunál, vagyis nem engedte, hogy megérintsük a lelkét. Legalábbis nekem nem hagyta.

Unalmamban figyelni kezdtem a dalok szövegére. Andalúz dalok voltak, arabos hajlításokkal és szívszaggató szöveggel. Azon töprengtem, hogy miért nem kedveltem én soha azelőtt ezeket a dalokat. Talán azért, mert Raquel is kellett hozzá, ő volt az az isteni hangszer, amelyen megpendült ez a csodálatos muzsika. A dalok, melyeket akkor, Granada felé énekelt a kocsiban, mind arról szóltak, hogy mennyire szeretne magának társat találni, hogy mennyire szeretné, ha észrevenné őt az, akit kedvel, hogy hiába próbálja bárki lebeszélni, szívének nem tud parancsolni. Manolora néztem, hogy hátha megérti a tekintetemből, hogy én is ezt érzem - iránta. Epekedő pillantásom azonban megtört közönye falán, és darabokra hullt. Helyesebben szólva a férfi csak irányomban volt közönyös. Lopva, és nagyon diszkréten, de Raquelt figyelte, az ő arcát nézte a tükörben, és a bőre sugárzásából megéreztem, hogy érti a dalokat. Manolo megértette, hogy Raquel neki énekel, egyedül csak neki, hogy őrá vágyik, és neki kínálja a szerelmét. Ott, a kocsiban megint belémhasított a felismerés, hogy ők ketten egymásba szerettek, végérvényesen, és visszavonhatatlanul.

Tudtam, jól tudtam, hogy csak én ámítottam magam korábban. Madridi szobámban áltattam magam, hogy Manolo mégis megússza, nem kerül a szépséges pók hálójába, és továbbra is szabad ember lesz. Abban reménykedtem, hogy lent, Délen, végre kicsit nyugtunk lesz, végre lesznek üres óráink, és talán, talán Manolonak végre elárulom nagy titkomat, a csörgedező szökökutat között végre beszélek neki szerelmemről...

Ahogy ők néztek, nagysokára kitisztult az elmém, és megértettem, hogy felesleges vagyok, éppúgy, mint Maria. Ők ketten már senki mást nem érzékelnek, csak egymást. Olyan volt, mintha hirtelen felébresztett volna valaki a legszebb álmomból. Vagy inkább mintha ott, a kocsiban kezdődött volna egy rémálom...

Bár a sportkocsinak nem volt teteje, és borzalmasan vágott a huzat, mégis éreztem, ahogy kettőjük között izzik a levegő. Raquel fehér sálját fátyolként lebegtette a szél, és ahogy kibomlott, előrehullott a haja. Manolo nem nézett már a fájdalmasan vörösülő tájra, csak előre.

Azt sem vette észre, hogy én meg őt nézem, olyanná kezdett válni, mint akit megbabonáztak. Raquel dalaiban méreg volt. Manolo fel-le emelgette a kezét, a cipője orrával furcsa kis mozdulatokat tett. Vakítóan fénylett az inge, és én úgy láttam, ez a fényesség egyre nő, és egyre közelebb jön hozzám. Lehunytam a szemem, és hirtelen úgy éreztem, mintha forogna alattam az ülés, és éles szúrást éreztem a gyomrom táján. Próbáltam felnyitni a szemem, de nagyon nehezemre esett. Aztán hallottam távolról, hogy valaki szólít, de olyan volt az egész, mintha víz alatt lennék.

- Gyorsan, add oda a vizet - mondta Raquel Mariának, Manolo pedig fölém hajolva dörzsölgette a halántékomat, és azt mondogatta:

- Rosszul vagy, Paquita? Rosszul vagy? Mi van veled?

Én végre ki tudtam nyitni a szemem, és rájöttem, hogy megálltunk, valahol, egy út széli parkolóban.

- Rosszul lettél, Paquita - mondta Raquel. - Biztosan éhes vagy, enned kell, Maria már előkészítette a reggelit - folytatta kedvesen. Igaza volt. Úgy éreztem, csak lyuk tátong a gyomrom helyén. Maria finom szendvicseket pakolt elő, mindannyian hozzáálltunk a falatozáshoz. Én nem szóltam semmit, magam sem tudtam, hogyan lettem ennyire rosszul, korábban sosem fordult elő. Raquel és Manolo próbáltak megnevettetni.

- Biztosan attól lettél rosszul, hogy énekeltem - tréfálkozott az énekesnő, és úgy tett, mintha ártatlan volna, mintha nem akarná elvenni tőlem Manolot. A férfi is tréfálkozott, a fényképezőgépével ugrált körülöttem, és azt kiabálta, hogy „csak még egy fotót, kedves hölgy, az UFO magazinba!” Nekem nem volt kedvem nevetni, és Maria is csak álmatagon nézett. Egy óvatlan pillanatban Raquelhez fordult, és odasúgta neki, hogy „aztán nehogy ezt is megbánd!”. Manolo nem hallotta, mert éppen elsétált egy papírkosárhoz. Raquel idegesen felnevetett, és hanyagul legyintett. Engem figyelemre sem méltattak, talán nem is jöttek rá, hogy elkaptam e mondat hangfoszlányait.

Visszaültünk a kocsiba, és folytattuk az utat. Én azon töprengtem, mit akart vajon mondani mindezzel az öregasszony. Raquel nem énekelt többet, de én arra gondoltam, hogy nyilai már úgylis célba találtak, több románcot nem kell énekelnie, Manolot már sikerült magához kötnie.

IX.

Órák óta úton voltunk már. Mellettünk andalúz falvak terültek el, aprócska, zöld bokrok ültek a vöröslő föld tetején. Fehér házikók látszottak a dombokról, és szinte forró volt a szél, ami arcunkba vágott. Egymás után szaladtak a kilométerek, és én szerettem volna kiszállni, visszafordulni, itthagyni ezt a három embert, hisz nem volt helyem többé közöttük. Ott kellett volna hagynom őket, és mégsem tettem. Nem tudtam megmagyarázni magamnak, hogy miért nem tettem, és most sem tudom az okát. Szenvedtem, sebzett volt a szívem, nem volt kedvem még az élethez sem, elvesztettem a reményeimet, és mégis csak hagytam, hadd fussanak el mellettem a fehér házikók és az álmos kis falvak.

Már nem voltunk messze Granadától, de engem nem töltött el öröm, hogy odaérünk. Jobban szerettem volna a Holdra menni, de egyedül, teljesen egyedül. Egy külön égitestet akartam magamnak, mint a kisherceg, ahol nincs más rajtam kívül, ahol nem ér utol a szenvedés, ahol nem fájna a beteljesületlen szerelem.

- Ismeritek a legendát Macíasról, az arjonillai költőről? - kérdezte Raquel, félbeszakítva gondolataimat.

- Hamarosan Andújarnál leszünk, ide nem messze van ez a kis falu, ahol a mai napig mesélnek erről a boldogtalan, beteljesületlen szerelemről... - mondta Raquel, és hátrafordulva rám nézett. Nekem megint az volt az érzésem, hogy gondolatolvasó, különben hogyan jutnának eszébe ugyanazok a szavak, mint nekem. Manolo is magához tért bóbiskolásából, és kérte Raquelt, mesélje el a történetet.

- Ó, nem - felelte az énekesnő. - A történet Maria szájából hangzik csak szépen, ő arrafelé született, és neki is még a nagyanyja mesélte.

Maria örömmel kezdett mesélni, valóban egész megélénkült, amióta Andalúziába értünk. Kissé hátrafordult, és elkezdte a történetet.

- Azt mondják Arjonillában, hogy régen, nagyon régen, jó ötszáz évvel ezelőtt élt egy márki, és a házában szolgált Macías, a költő. Volt a márkinak egy messze földön híres szépségű lánya, aki okos volt, erényes, és teste, mint maga a tökély. A két fiatal egymásba szeretett, a kerti fák alatt és virágok között sugdostak egymásnak szerelmes szavakat. Nagyon szerelmesek voltak, de fejük felett mindig ott lebegett egy árny, a kétségek fekete szárnya, mert az ég őket nem egymásnak szánta. Macías csak egy apród volt, nem is érhetett fel Estrella csillogásához. A fiú elhatározta, hogy katonai hírnevet szerez magának, így talán megnyeri a márki rokonszenvét és megbecsülését, és ezzel együtt, persze, Estrella kezét. Így szárnyalt a képzelete, így éledtek a reményei. Minden csatában hősként viselkedett, minden lovagi bajvívásból győztesen került ki. De hazatérve Arjonillába, nem várt rá más, csak keserűség és csalódás. Mialatt ő hírnevét aranyozta, Estrella engedett apja parancsának, és férjhez ment a gazdag Porcuna márkihoz. A férj tudomást szerzett a gyengéd, leheletfinom szerelemről, mely Estrellát Macíashoz fűzte, és ettől kezdve mindent megtett, hogy őket elválassza. A két fiatal romantikus és szépséges szerelme így fordult végzetes szomorúságba.

Macíast Porcuna márki tömlöcbe vetette, a vára legmélyebb, legsötétebb pincéjébe. Csak a hangja maradt vele, és életére rászakadt a sötét magány. Éjszakánként csengő hangon énekelt, és lantját pengette. Az emberek sok-sok mérföldről hallották panaszos dalait, keserű szerelméről és hűtlen kedveséről. Macías dalai még a kösziklát is megindították, az erdő madarai vele együtt sírtak a nagy fájdalomban. A boldogtalan lovag mindig a halált hívta, szerette volna, ha többé nem kellene gondolnia senkire, ha nyugalom és fényesség venné körül, és nem fájának már földi sebei.

Aztán egy hideg éjszakán megcsikordult börtöne vasajtója, és eljött hozzá a féltékeny márki, aki nem tudta már tovább hallgatni a feleségéhez kiáltó dalokat. Dárdájával átszúrta a boldogtalan költő szívét... Így szól Macías és Estrella története, legalábbis nekem a nagyanyám így mesélte - fejezte be Maria, és mi, mindhárman, teljesen a történet hatása alá kerültünk.

- És mi lett Estrellával? - kérdezte Manolo, aki elmélázva nézett maga elé.

- Nem tudom, erről nem szólnak a legendák - válaszolta Maria, és sajnálkozva húzta össze a száját.

- Hát Porcunával, a gyilkossal mi lett? - kérdeztem én, és reméltem, megbűnhődött tetteért.

- Az emberek, akik szerették hallgatni Macías dalait, elűzték a kegyetlen férjet - mondta Maria, de látszott, hogy ezt maga sem igazán hiszi el. Ez inkább amolyan szokásos népmesei befejezés volt. Raquel is megszólalt: - Néhányan tovább is mesélik a történetet, és azt mondják, sokszor lehetett látni régebben, hogy Macías sírja kinyílt, és ő nem volt benne. Az emberek ezeken a holdfényes éjszakákon csak azt látták, hogy egy tündöklő alak repül a holdsugarak felé, és többen látni vélték, hogy Macías az, a szerelmes kis lovag, aki eltűnt csillagát keresi, vagyis Estrellát.

A mese véget ért, és mi, mindannyian elcsendesedtünk a kocsiban. Csak a szél süvített a fülünk mellett, és valószínűleg ugyanarra gondoltunk. Én, míg a legendán töprengtem, rájöttem, hogy leginkább a költő szerepe illik rám, aki hiába próbálkozott bármivel, mégis elvesztette egyetlen szerelmét. Aztán elmosolyodtam. Milyen furcsa, hogy mi, emberek, ilyenek vagyunk. Amint hallunk egy történetet, máris behelyettesítjük a szereplőket, és magunkat is elhelyezzük a mesében. És az is milyen furcsa, hogy mások is, más korokban, más városokban éppúgy éreztek és éreznek, mint mi. Pedig, mikor az ember szerelmes, azt hiszi, csakis vele történhet ilyen csoda, azt hiszi, más lelkében még sosem játszódott le ez a nagy boldogság és nagy szenvedés. Aztán nem gondolkodtam ezen tovább, mert csak üres filozofálgatásnak tűnt az egész. A szerelem túlságosan összetett, fantasztikus és megmagyarázhatatlan érzés ahhoz, hogy beszélni lehessen róla. De benne él az ember minden mozdulatában. Manolo még azzal is elárulta magát, ahogyan a szempilláját mozdította. Olyan erőter jött létre kettőjük körül, hogy szinte fizikailag fájt nekem. Bezárkóztak egy saját világba, és azon kívül minden csak másodlagos volt számukra. Raquel, mire Granadához értünk, már egészen rosszul vezetett. Sokkal többet pillantott a tükörbe, mint előre, az útra. Manolo térdére könyökölt, kissé előredőlt, úgy tett, mintha aludna, de én láttam, és éreztem, hogy csak Raquel hajszálainak az érintésére, simogatására vágyik, amelyek a szélben táncolva minduntalan hozzáérték az arcához.

Ahogy lopva néztem őket, rá kellett jönnöm, hogy ez a csoda velük nem ma történt meg, hanem még ott, Raquel házában, mikor Manolo lefényképezte őt. Ezalatt az utazás alatt nem történt más, csak mindketten kioldották azokat a gátakat, melyek eddig visszafogták háborgó lelkük árját. De hiszen ezért vágta neki az útnak mindketten, mert tudták, hogy így lesz. Legalábbis Raquel tudta.

Én csak azt nem értettem, hogy nekem mi a szerepem az egészben. Ha Raquel fejével szemléltem magam, csakis feleslegesnek tűnhettem, sőt egyenesen zavarónak. Manolonak sem volt jó, hogy vele vagyok, de ő erre csak most, az úton jött rá. Gondolom, jobban szeretne volna, ha hirtelen köddé válok, hogy égető szenvedélyének ne legyen tanúja, legalábbis ne én, aki évek óta a barátja voltam, én, a szürke veréb.

Olyan rosszul éreztem magam, mint még soha életemben. De nem volt már visszaút, előttünk ott terpeszkedett hegyeivel és házaival Granada, a távolból feltűntek a Sierra Nevada hófödte csúcsai.

X.

Délután volt, meleg és bágyasztó nyári délután, amikor autónk befutott Granadába. Szép volt a város, bár alig ismertem, mégis otthon éreztem magam benne. Teljesen más volt, mint Madrid. Szűkebbek és kanyargósabbak voltak az utcái, aprócska boltjai mind bezártak az ebéd utáni szieszta idejére. A hegyek felől kellemes levegő áradt, a hőség ellenére Granadában finom, friss idő volt. Raquel rákanyarodott egy útra, mely a Sacromonte hegy felé vezetett, de nem mentünk el addig. Én megcsodáltam a szamarakat vezető vénembert, aki szembejött a műúton. Méltóságteljesen ballagott, a csacsik pedig nehéz terheiket cipelve baktattak a nyomában. Szememnek ritka látvány volt ez, ilyesmit Madridban sosem lát az ember. Itt csend és nyugalom volt, semmi nem emlékeztetett a fővárosi zajokra. Mielőtt azonban a cigány-negyedhez értünk volna, Raquel befordult egy keskeny kis utcába, ahol szép, kétszintes házak sorakoztak, homlokzatuk közvetlenül az utcán volt, ez azt jelentette, hogy hűvös-varázsos belső udvart rejtenek.

Raquel teljesen levette a sebességet, szinte lépésben kapaszkodtunk fel a meredek utcán. Már messziről felfigyeltem egy alakra, aki az egyik ház előtt állt, és valami gitárfélét tartott a kezében. „Biztosan egy helybeli” - gondoltam magamban, de azért kicsit csodálkoztam, hogy mit keres itt, hisz rajta kívül nem is lehetett embert látni az utcában.

- Ugye, megmondtam! - sziszegte Maria Raquel felé fordulva, és mi Manoloval kérdően összenézünk. Raquel nem szólt semmit, csak kissé felvonta a vállát. Éreztem, hogy valami nincs rendben, de nem mertem kérdezni semmit. Az énekesnő hirtelen lefékezett, és beállt az egyik fehér ház elé. Épp azzal a házzal szemben állt a gitáros férfi, de nem játszott, csak állt mozdulatlanul, némán, a szeme sem rebbent. Fiatal férfi volt, huszonéves. Az volt az első benyomásom, hogy cigány, de egy árnyalattal fehérebb volt a bőre. Meglepően magas volt, ahogy ott támaszkodott a fehér ház falánál, látszott, hogy milyen karcsú és izmos. Hófehér inget viselt és sötét nadrágot, a haja pedig valószínűtlenül fekete volt. Olyan furcsa érzésem támadt, mintha már régóta ismerném.

Miközben kipakoltuk a csomagjainkat, és Maria kizárta a ház ajtaját, én továbbra is a magányos férfit figyeltem. Aztán hirtelen rájöttem, miért tűnik ismerősnek. Volt valami a tekintetében, a sötét, mély szemei mögött, ami Manolohoz tette hasonlatossá. Ettől dobbant meg a szívem. Hát persze, az arca, a termete, a haja, minden vonása olyan volt, mint Manoloé. Csak a bőre volt sokkal barnásabb árnyalatú, vagy legalábbis úgy tetszett, ahogyan vakító fehér ingjével kontrasztba került kreolsága. Láttam, hogy Manolo is kétszer megnézte, talán ő is észrevette a hasonlóságot, de nem szólt semmit. Raquel és Maria viszont ügyet sem vetettek rá, sőt, feltűnően ügyeltek arra, nehogy odanézzenek, ahol a férfi áll. Olyan gyors mozdulatokkal pakolták be a házba a csomagokat, mintha valamitől félnének, mintha valami elől menekülnének. Elkaptam pillantásukat, mikor összenéztek: Maria a szemöldökével kérdezte, hogy most mi lesz, Raquel pedig egy ideges arckifejezéssel válaszolta, hogy nem tudja. Arra gondoltam, ők biztosan ismerik ezt a férfit, aki az utcán álldogál. Úgy éreztem, sok titkot rejteget még Andalúzia, Raquel körül mindig ott lebegett a titokzatosság fátyla.

Ahogy beléptünk a házba, csodálatos patio fogadott: olyan kis udvar bújt meg a falak közé zárva, melynek közepén folydogált egy szökőkút, és körös-körül fantasztikus virágok nyíltak, nagy cserepekben és faládákban. Raquel szökdécselve szaladt át az udvaron, kezét a szökőkút vize alá tartotta, és lefröcskölt minket. Nevetett, ugrabugrált, olyan volt, mint egy kisgyerek, aki nagyon örül valaminek. Arcán nyoma sem volt az előbbi felhőknek. Manolo megállt az árnyékban, és mosolyogva nézte a szépséges háziasszonyt. Én viszont nem tudtam levetkőzni

szomorúságomat, és volt egy olyan érzésem, hogy van valaki, a falakon kívül, aki szintén boldogtalan...

Maria megmutatta a szobáinkat. Valamennyien az első emeleten laktunk, nem is szobákban, inkább lakosztályokban. Én egy halványlila árnyalatú szobát kaptam, melyből álomszép fürdőszoba nyílt. Halványszürkék voltak a bútorok, és még a fürdő csempéin is ezek a színek ismétlődtek. Mellettem volt Raquel szobája, s bár nem mentem be, esküdni mertem volna, hogy ott minden fehér. Nem értettem Raquelt, miért űzte el életéből a színeket. Annyira ártatlannak akart látszani, pedig valami sötét árny lebegett mindig körülötte.

Maria és Manolo szobái a szemközti folyosóról nyílottak. Átsuhant a gondolataimon, hogy ha Raquel tényleg szeretne kikezdeni Manoloval, akkor maga mellett adott volna neki egy szobát. Aztán elszégyelltem magam, hogy ilyeneken jár az eszem...

Kicsomagoltam azt a pár holmit, amit magammal vittem, megfürödtem, és belebújtam egy lila overallba. Jóleső érzéssel néztem végig óriási tükörképemen, magamhoz képest viszonylag jól néztem ki. „Jól megy hozzám a bútor színe” - gondoltam, és elnevettem magam. Éppen be akartam kapcsolni a tévét, amikor valahonnan gitárszót hallottam. Kezem megállt a levegőben. Annyira szép, tiszta volt a dallam, hogy azt hittem, a rádióból hallatszik. Tekergetni kezdtem az állomáskereső gombját, de azt a felsíró flamenco dallamot sehogy sem találtam. Ahogy jobban füleltem, rájöttem, hogy az utcáról hallatszik a gitárszó, és akkor rögtön tudtam már, hogy ki az, aki ilyen szívfájdítóan játszik. Kiléptem az erkélyre, és valóban megpillantottam az andalúz férfit. Ugyanott támaszkodott, ahol érkezésünkkor, és pengette a húrokat. Látszólag nem törődött semmivel és senkivel, olyan volt, mintha csak magának játszana, fel sem nézett, teljesen a gitárjára koncentrált. Úgy játszott, hogy szinte sírt a keze alatt a hangszer, de olyan tűz, olyan szenvedély volt a játékában, hogy megdobogtatta a szívemet. Csodálkoztam, hogy Raquel nem hallja ezt a fantasztikus zenét, legalábbis ő nem jött ki az erkélyre. Arra gondoltam, ő biztosan annyiszor hallott már ilyen zenét, hogy talán unja is. Én úgy éreztem, sosem tudnám megunni. Mint ahogy Raquel dalait sem. Nem tudtam megmagyarázni, mi az az érzés, ami hatalmába kerít az andalúz zene hallgatása közben, de néha úgy éreztem, mintha kábítószer lenne, valami olyan hatást váltott ki belőlem, hogy mindent elfelejtettem, amikor meghallottam, szinte megbénultam. Ez a zene volt nekem egyszerre a nyugtató és az izgató, szerettem volna meghalni és élni egyszerre, ölelni és szorítani valakit, aki csak az enyém...

Kilestem a folyosóra, hátha ott van Manolo, gondoltam, behívom, hallgassa meg ezt a furcsa gitárszót, hiszen az ő szobájából nem lehetett hallani. A folyosón nem volt senki, csak az álmos virágok lógatták nagy, gubancos fejüket, várták, hogy elbújjon a nap az esti felhők mögé. Halk, elfojtott suttogást hallottam Raquel nyitott ajtaja felől. Közelebb mentem, mert szíven markolt az érzés, hogy talán Manolo van nála. Ahogy az ajtó közelébe értem, Maria hangját hallottam, aki azt mondta Raquelnek:

- Mondtam, hogy baj lesz! Mondtam, hogy nem szabad idejönni. Istenem, most mit tegyünk, mit tegyünk?

Eddig hallgatóztam, aztán gyorsan visszaosontam a szobámba, hiszen más se hiányzott volna, mint hogy észrevegyenek. Vajon miről beszélt Maria? Vajon mi baj lehet? Velünk van baj, vagy talán a gitározó férfi miatt aggódnak? - ezek a gondolatok jártak a fejemben, és nem kaptam választ a lila falaktól. A gitárszó pedig egy pillanatra sem hallgatott el, a férfi egyre keservesebb dalokat pengetett. Megborsózott a hátam. Próbáltam nézegetni egy képesűtságot, amit egy asztalon találtam, de nem érdekelt sem a divat, sem a kis pletykák különböző hercegnőcskékről és színésznőkről. Kissé később Maria bekopogott, és vacsorázni hívott. Az

ebédülő a földszinten volt, egybeépítve a kerttel, bár fedett volt, egyik oldalát pompázó virágok alkották.

- Olyan itt, mint a Paradicsomban - mondta Manolo, aki halványzöld nadrágot viselt és mintás inget. Raquel mosolyogva ránézett, és volt valami a szeme sarkában, ami azt súgta, hogy minden lehetne még mesésebb is... Nem tudtam, Manolo elkapta-e ezt a néma üzenetet, mindenestre úgy tett, mintha nem vett volna észre semmit. Csak keveset nézett Raquelre, inkább hozzám beszélt.

- Nos, Paquita, bánod-e, hogy pár napig nem látod a madridi szerkesztőség csúf, szürke épületét?

- Nem bánom, de a főszerkesztő urat szívesen magammal hoztam volna - nevettem el magam, és Manolo is kuncogott, mert a főszerkesztőt nem nagyon kedveltük. Kövér, kopasz kis spanyol volt, Madrid nevét mindig sz-szel a végén ejtette, és ezt mi mindketten úgy utáltuk.

- Milyen jó nektek, hogy vannak közös titkaitok - mosolygott Raquel, és én nem állhattam meg, hogy visszavágjak:

- Azt hiszem, körülöttem is lebeg jó pár titok... - de aztán rögtön meg is bántam, hogy ez a mondat kicsúszott a számon, mert Raquel tekintete hirtelen ködössé változott, és átfutott a pillái alatt valami alig észrevehető kis sötét árny.

- Bocsáss meg - mondtam gyorsan, és Raquel mosolygott is tovább, mintha mi sem történt volna. Megcukrozta az eprét, és szemenként kanalazta a szájába. Még ötletem sem volt, hogy honnan került ide, a hónapokig bezárt házba friss eper, mire ideértünk. Láttam, hogy Manolo is erre gondol, és valószínűleg Raquel is rájött erre, mert mosolyogva mondta:

- Van itt egy kedves szomszéd, aki mindig vigyáz a házra, a virágokat is ő locsolja.

Mi bólogattunk, és én is vettem az eperből. Finom, édes íze volt, szinte elolvadt a számban. Raquel fejezte be leghamarabb az evést, és sűrű bocsánatkérések közepette felállt az asztaltól. Mint mondta, valamit haladéktalanul el kell intéznie, ezért elmegy. Ajánlotta, hogy tegyünk egy sétát Manoloval az esti városban.

- Granada csodaszép, és éjjel van valami különös varázsa - mondta, és búcsút intett nekünk. Manolo is úgy gondolta, jó lenne járni egyet a hosszú utazás után, bár láttam, kissé csalódott. A szeme sarkából Raquelre nézte, akinek karcsú alakja eltűnt a lépcsőfordulóban. Percek alatt átöltöztünk, de Raquel még nálunk is gyorsabb volt. Mire lejuttem a szobámból, és kimentem a bejárat elé, Raquel kocsija már nem volt a ház előtt, és nem állt ott a gitáros férfi sem. A szürkeületben szemügyre vettem az utca mindkét oldalát, de a romantikus dalok előadóját seholsem láttam. Pedig úgy rémlett, vacsora közben hallottam még panaszos dalainak hangfoszlányait.

Manolo is kijött a ház elé, és elindultunk. Egy lejtős bekötőúton mentünk, és kiértünk Granada főutcájára. A kivilágított boltok és villogó autók érdekes fényt adtak a házaknak. Elsétáltunk egy nagy szökőkút előtt, mely vízfúvásával gyönyörködtette a járókelőket. Először toronymagas oszlopokban tört fel a vízszög, aztán hirtelen fogyni kezdett, és aprócska forrássá apadt.

- Nézd, milyen érdekes - kiáltott fel Manolo, de a következő pillanatban ijedten ugrott földre, mert a vízoszlopok újra égig magasodtak, mintha a semmiből keletkeztek volna, és jócskán szerteszórták cseppjeiket. Nevetve törölgettük arcunkat, ruhánkat a víztől, és leültünk egy közeli padra. Sok ember sétálgatott és nézelődött a kis parkban, fiatalabb és idősebb párok, néhány turista és pár csavargó is.

- Tetszik nekem ez a város. Olyan nyugalom van itt, úgy érzem, kicsit megpihen a lelkem - mondta Manolo, és én megértettem őt, hiszen ugyanezt éreztem.

- Vajon hová mehetett Raquel? - kérdeztem.

- Nem tudom én sem, de ő valahogy nem szereti a nyugalmat. Folyton jön-megy, mozog, hangoskodik. Észrevetted, hogy szinte vibrál körülötte a levegő? - kérdezte Manolo, és én arra gondoltam, hogy igen, sajnos észrevettem.

- Igen, ő ilyen - válaszoltam. - De vannak nagyon csendes és titokzatos pillanatai is, amikor olyan, mintha nem is lenne itt közöttünk.

Manolo nem szólt többet Raquelről, másra terelte a szót. Arról beszélt, hogy milyen volt, amikor gyerekkorában járt Granadában, a szüleivel.

- Anyám csodálatos asszony volt. Emlékszem, amikor felmentünk a várhoz, egy öreg spanyol férfi, aki locsolta a virágokat, földig hajolt előtte. Azt mondta anyámnak, hogy ilyen szép nő még sosem járt az Alhambrában. De anyám csak nevetett - mesélte Manolo, és látszott, mennyire emlékei hatása alá került.

- És apád mit szólt? - kérdeztem, de aztán meg is bántam, mert Manolo arca hirtelen elkomorult.

- Apám kicsit mérges volt, de nem féltékenykedett. Mindig, mindenhol, Madridban és Granadában, télen és nyáron, a boltokban és az utcán, a vadidegenek folyton csodálták anyámat. Anyám mindig csak mosolygott, és elengedte a füle mellett a megjegyzéseket. Nagyon szépen élnek a szüleim... - tette hozzá Manolo lágyan.

Miközben beszélt, átfutott az agyamon, hogy eddig nekem sosem beszélt erről, egyszerűen annyit mondott a szüleiről, hogy Madrid mellett élnek, és hogy ő az egyetlen fiuk. Néha elment hozzájuk hétvégén, de alig mesélt ezekről az útjairól. Ahogy itt ült mellettem, rájöttem, hogy én egyáltalán nem vagyok az élete része, csak a munkájában vagyok társa. És Raquel? Ő vajon megtudhat-e valaha mindent erről a nagyszerű férfiről? Egyáltalán, lehetséges-e teljesen megismernünk egy másik embert, vagy mindig maradnak titkai, belső szobái, ahová nem léphetünk be? Néha olyan furcsa érzéseim támadtak, ahogy néztem Manolt, arra gondoltam, én sohasem nézhetek az ő szemével, nem hallhatok az ő fülével, ő mindig másik ember lesz, pedig én szeretnék teljesen eggyé válni vele. Egykedvűen néztem a szökőkút vízoszlopait, már nem töltöttek el gyönyörűséggel. Manolo is elhallgatott, talán észrevette, hogy már nem figyelek rá. Végtelenül fájt, hogy nem lehet az enyém, birtokolni akartam, bezárni a bőröm alá, rácsukni a szempillámat, körbefogni a kezeimmel. Ő, a Férfi, viszont a karórája szíját csatolgatta, és füttyölt rám, a Nőre.

Elnyújtózott velem a padon, velem, Paquitával, aki felőle akár férfi is lehettem volna. Nagyon szerencsétlennek éreztem magam. Nézegettem gyűrött indiai szoknyámon az elefántokat, és ahogy kisimítottam a ráncokat, észrevettem, hogy az elefántok hátán egy-egy szerelmespár ül. Száz meg száz aprócska, összebújó pár ölelkezett körben, a szoknyám alján. Manolo is észrevette a mintát, mely eddig megbújt a ráncok között.

- Ez volna csak jó, egy elefánt hátán a kedvesünkkel - tréfálkozott, és imbolygó mozdulatokat tett, mintha le akarna esni a hordszékből. - Paquita, mondd, szerinted minket hol vár a kedvesünk? Talán Indiában? - kérdezte, és egy pillanatra elkomorult a tekintete.

- Nem Manolo. Sokkal, sokkal közelebb van hozzánk - mondtam halkan, és Manolo rám nézett.

- Gondolod, kislány? - kérdezte, és én már majdnem folytattam, de akkor észrevettem, ahogyan megcsillant szemében a fény: ő Raquelre gondolt, és rajtam keresztül nézett.

XI.

Szótlanul ballagtunk egymás mellett. A kivilágított Alhambra pazar látvány volt. Csak pár száz év, csak néhány emberöltő telt el azóta, hogy itt éltek az arabok. eltűnődtem, vajon gondoltak-e akkor arra, hogy kedvenc szobájukból múzeum lesz, szökőkútjaikból turista-látványosság. Szoktak-e este lenézni a városra? És vajon mit láttak? Mit érezhettek a háremhölgyek, akiket éjjel és nappal az udvar kőoroslánjai őriztek? Szerettem játszodozni az effajta gondolatokkal, szerettem volna, ha létezne időutazás, és megleshetném régen élt emberek mindennapjait. Valami nőies kíváncsiság vonzott, hogy kihallgassam őseink beszélgetéseit, hogy részese legyek örömeiknek és bánataiknak. Töprengéseimből Manolo hangja térített magamhoz.

- Paquita! Nézz csak fel a Holdra! Nézd ott a jobb oldalán azt a sötét árnyat! Talán Macías az, a költő - mondta, és én előbb ránéztem, a romantikus, álmodozó fényképészre, aki kinyújtott mutatoujjával bökött az ég felé. Aztán pillantásomat a Holdra emeltem, és valóban, a nagy, kerek tál előtt átúszott valami kis árnyék.

- Lehet, hogy ő az, a kis apród - válaszoltam mosolyogva, - hiszen telehold van, a szerelmesek ideje. Mondják, ilyenkor minden emberben erősödik a szerelem érzése, ilyenkor újra éled a vágyakozás.

- Vajon hol lehet Estrella? Siratja-e az apródot? - kérdezte Manolo, aki gyerekes módon ragaszkodott Maria meséjéhez.

- Talán egy másik apróddal van, a Hold háta mögött - mondtam rosszmájúan, és Manolo erre kizökkent álmodozásából.

- Ó, milyen undok vagy! Neked nem tetszett ez a történet? - kérdezte.

- Ó, dehogynem, csak nem lehet minden nőben megbízni - mondtam, és azt hiszem ezt komolyan is gondoltam.

Elsétáltunk a központi térre, kellemes borzongás járt át, ahogy a csípős szél végigfutott a városan.

Visszakanyarodtunk a Sacromonte felé, és hazafelé vettük utunkat.

- Ideje lesz már kicsit aludnunk, holnap kezdem a munkát - mondta Manolo, és ahogy az órára pillantottam, láttam, hogy elmúlt tizenegy. Az utcákon még sétálgattak az emberek, és az erkélyekről is vidám zajok hallatszottak. A bárók és éttermek kerthelységeiben sokan vacsoráztak, és nézték az utcai járókelőket, köztük minket is. Nekem még kedvem lett volna beülni valahová, meginni egy pohárka banánlikört jéggel, de Manolo egyre jobban szaporázta lépteit. Amikor a hegy aljához értünk, befordultunk Raquel háza felé. Én ámulva néztem a cigánynegyed fehér házacskaít, melyek még a sötétben is világítottak. A kerek Hold fénye valami egészen varázsos árnyalatot adott a Sacromonténak. Hirtelen valahol belecsaptak egy gitár húrjaiba, és az áttetsző éjszakába belejajdult egy dallam. Erről eszembe jutott a délutáni gitáros férfi, és ellenállhatatlan kedvet éreztem, hogy elsétáljak a cigánynegyedbe. Manolo azonban csak a fejét rázta, nem tetszett neki az ötlet.

- Jobban tennéd, Paquita, ha te is hazajönnél, nem tanácsos ilyenkor egyedül kószálnod. Majd megnézzük holnap ezeket a kis hegyi utcákat, ígérem, eljövök veled én is. Sőt, lehet, hogy holnap Raquel is eljön... - mondta bizonytalanul, de én már döntöttem.

- Ne félts, Manolo, nincs mit ellopni tőlem. Semmi bajom sem lesz, csak eredj haza - mondtam, és a férfi kelleetlenül elbúcsúzott.

A zene hangjai vezettek, befordultam egy kis utcába. Egy fiatal fiú gitározott, egy kis kocsmába járata előtt ült. Énekelt is, egy szegény, árva cigánylegényről szólt a dala, aki elveszítette az anyját. Olyan szívtepően zenélt, hogy egy pillanatra megálltam.

Észrevettem, és máris egy másik dalba fogott, egy szép señoritáról, aki magányosan bolyong az éjszakában, mert elveszítette a társát. Szerettem volna odaszólni neki, hogy még meg sem találtam, de úgyis csak kinevetett volna. Tovább ballagtam, és mosolyognom kellett nekem is magamon.

Holdfény, gitárszó, nagy érzelmek - milyen romantikus lélek vagyok. Talán máshol mindez giccsesnek tűnt volna, de itt, Granadában olyan lenyűgöző és valódi volt minden. Telve volt a lelkem örömmel és kétségbeeséssel, reménnyel és a magány érzésével, a dalok pedig csak megerősítették a gondolataimat, olyanok voltak, mint saját bensőm visszhangjai. A körülöttem levő házak kertjében leanderek és más gyönyörű virágok pompáztak, nehéz és könnyű illatok szálltak váltakozva az orromhoz. Az egyik erkélyen két cigánylány beszélgetett fennhangon, és akkor sem hallgattak el, mikor közelebb értem.

- Tudom, tudom, mind ilyenek! Én már nem bízom meg egyikben sem - mondta az idősebb, bár nehéz volt kivennem az arcukat a homályban.

- Én sem - mondta a másik, aztán felállt, és az erkély korlátjának támaszkodott.

Nagyon hosszú haja volt, és vékony, légies alakja. Amint elmentem mellettük, köszöntek nekem, és én ettől kezdtem egészen otthonosan érezni magam. Továbbmentem, bár rég nem tudtam, hol járok. Csak az ösztöneim után mentem.

Egy ház közelébe érve hallottam, hogy egy férfi valakivel kiabál. Megálltam, és egy bokor mögé rejtőztem. Nem mertem továbbmenni, mert nyitva volt a ház ajtaja, fény szűrődött az utcára.

Ha elmentem volna a kapu előtt, biztosan meglátnak, és valahogy nem kívántam, hogy lássanak. De visszafordulni sem volt kedvem, arra gondoltam, várok, amíg elcsendesedik a vihar. A férfi indulatai azonban - legalábbis a hangokból ítélve - nem csillapodtak.

- Mondtam, mondtam neked, hogy ne gyere ide a városba, csakis egyedül! Te az enyém vagy, értsd meg, nem adlak soha másnak. ... Igen, igen, százszor is elmondom, ha nem érted meg! - kiabálta a férfi, de volt a haragos szavak mögött valami nagy-nagy fájdalom. Nem tudtam megállapítani, hogy kivel „beszélget”, mert a másik - nyilván nő - suttogva válaszolgatott, csak abból sejtettem, hogy ott van, mert a férfi időnként elhallgatott, és pár pillanatig nem szólt.

- Nem, nem, nem és nem! - csattant fel újra az ismeretlen férfi hangja. - Nem várok tovább, és nem állok félre az utadból! Emlékezned kell rá, hogy milyen nagyon szerelmesek voltunk egymásba! Én nem tudok nélküled lenni, az én szerelmem nem múlt el. Értsd meg, fizikailag szenvedek a hiányodtól - mondta aztán, és az utolsó szavai tele voltak könnyöggel.

Annak ellenére, hogy félelmetes volt a kiabálása, valahogy a lelkem mélyén mégis megértettem. Arra gondoltam, egyszer talán Manolo elé kellene állnom, és ilyen stílusban kellene felébredtetnem Csipkerózsika-álmából, ha már magától nem veszi észre a rezdüléseimet. Aztán persze beláttam, hogy ez butaság, mert aki a szempillám rezdülésére nem reagál, annak a világ végéig kiabálhatnék. Tudtam azt is, hogy ez az ismeretlen férfi is veszített, bár nagyon

szeretett volna másként viselkedni, a kiabálása csak fölényeskedés volt. Én is tudtam, és bizonyára ő is, hogy ezt a nőt már nem szerezheti vissza.

Gondolataimból egy női alak riasztott fel, aki kiszaladt a házból. Fehér ruhában volt, haja feltűzve, és ahogy az arcát visszafordította a fény felé, hirtelen megismertem.

Raquel volt az, az énekesnő! Tehát idejött. Akkor a kiabáló férfi nem lehet más, csak ő, aki délután a ház előtt gitározott. Hirtelen szerettem volna a földbe süllyedni vagy láthatatlanná válni, de csak abban reménykedhettem, hogy Raquel a másik irányba indul el.

- Ég áldjon, Ramon, ne gyere többet, és ne keress! - mondta az énekesnő, és szerencsére a másik irányba indult el.

- Ne gondold, hogy ennyi az egész, hogy vége! Nem dobhatsz el, én türelmes leszek. Megvárom, amíg meggondolod magad. Én ráérek - mondta a férfi, de már csak Raquel hátának.

A ház túlsó oldalán állt Raquel kocsija, ha abból az irányból jöttem volna, mindenképp észre kellett volna vennem. Az énekesnő gázt adott, és elviharzott mellettem, de nem nézett rám, valószínűleg nem vett észre a bokor széles levelei mögött.

„Most kellene visszaindulnom” - gondoltam, de hirtelen megláttam, hogy Ramon arrafelé tart, ahol állok. Lélegzetvisszafojtva figyeltem, hogy hová megy, és ezúttal nem volt szerencsém. Egyenesen hozzám lépett, széttárta arcom előtt az ágakat. Szívem a torkomban dobogott, fogalmam sem volt, hogy most mi lesz.

- Jó estét hölgyem. Élvezetes mások beszélgetését kihallgatni? - kérdezte, és én nem tudtam, mit mondjak. Magyarázkodni akartam, de aztán elszégyelltem magam, hiszen végül is igaza volt.

- Sajnálom - mondtam, és előjöttem az ágak mögül, de látszott, hogy a férfi nem haragszik. Inkább úgy tűnt, megnyugtatta, hogy van fájdalomnak tanúja is, talán abban reménykedett, hogy megértem majd őt, és igazat adok neki.

- Jöjjön, ülünk le egy kicsit - mondta, és az volt az érzésem, hogy nem ismert meg; fogalma sincs, hogy látott már. Én koromsötétben is megismertem volna, annyira jellegzetes volt magas, karcsú alakja. Amikor beszélt, volt valami olyan tűz a szemében, ami még a lámpafényben is izzott, és egészen földöntúlivá tette az arckifejezését. Ám, ahogyan a kapuba értünk, és teljesen rámesett a fény, azonnal megismert ő is.

- Maga? - kérdezte meglepetten, és én némán bólintottam.

- Utána jött? Kémkedni? - kérdezte, és fejével arrafelé bökött, amerre Raquel elment.

- Nem, nem. Véletlenül jöttem erre, ha tudtam volna, hogy ő, hogy maga... - kezdtem mentegetőzni, de aztán elhallgattam.

- Hát, gondolom meglepődött. De ne gondolja, hogy most magyarázattal tartozom. Ez az én életem, nincs hozzá semmi köze - mondta nem túl barátságosan, és helytel kénált.

- Miért akarja, hogy leüljek, amikor azt mondja, semmi közöm magához? - kérdeztem, és egyik lábamról a másikra álltam.

- Ez nem ellentmondás, leülni leülhet, de ne kérdezzessen - mondta, de aztán elnevette magát.

- Teljesen örült vagyok, hiszen maga nem szándékosan lett tanúja a beszélgetésünknek, nem is tudta, kik vagyunk. És különben is mindennek én vagyok az oka, az ostoba ordítózással, de nem tudok az indulataimnak parancsolni. Legalábbis nem mindig... - mondta és megint egy nádból font fotelre mutatott.

Leültem, és közben körülnéztem: minden halvány és sötétebb zöld volt ebben a szobában. Ramon fehér inge világított, kezével hátrasimította haját. Ahogy néztem, olyan gyerekek tűnt, olyan nagyon fiatalnak.

- Raquel régebben nagyon szeretett engem, én voltam az első fiú, akivel járt. De aztán elment Amerikába... Ma is átkozom azt a napot - mondta Ramon, és én elképzeltem magamban, ahogyan mennek kézenfogva, két rajongó kamasz. Bólintottam, de a fiú nem látta. Csak meredt maga elé, úgy beszélt. Ha nem lettem volna a szobában, valószínűleg a falnak is elmesélte volna fájdalmát, legalábbis erre gondoltam.

- Mennem kell - álltam fel, mert hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam, és nem akartam, hogy Ramon tovább „gyónjon” nekem.

- Várjon! - mondta erélyesen, és ő is felállt. - Csak azt mondja meg, hogy maga azzal a férfival van-e, akit Raquel házánál láttam? Tudja, hogy miért kérdezem.

Igen, tudtam. Ramon féltékeny volt, azt hitte, Raquel mást talált. Számára ez lett volna az egyetlen lehetséges magyarázat, nem mintha ebbe belenyugodott volna. Én legszívesebben az arcába kiáltottam volna, hogy Raquel szemet vetett Manolara, hogy én is szerencsétlen vagyok, és én is szenvedek, de nem akartam szólni semmit erről a dologról. Azt gondoltam, most az a legjobb, ha nem nyugtalanítom tovább Ramont, úgyhogy ezt válaszoltam:

- Igen, én vele jöttem - ami végül is félig-meddig igaz volt, csak nem úgy, ahogy beszélgetőtársam értette. Gyorsan az ajtó felé hátráltam. Ramon kedvesen köszönt el, és azt mondta, reméli, találkozunk még.

Ahogy távolodtam a házától, hallottam, amint énekelni kezd. Hangja elvegyült az este fekete párájával.

XII.

Hajnalban ébredtem, és nagyon álmos voltam. Pár órányi alvás után fájt a fejem, és szörnyen éreztem magam. Hiába erőltettem az alvást, csak álmatlanul forgolódtam. Felkeltem, lezuhanyoztam, de a tükörből egy nyúzott, elgyötört arc nézett vissza. Arra gondoltam, hogy Manolo helyében én sem szeretnék bele magamba.

Kiléptem az erkélyre, és meglepetten vettem tudomásul, hogy milyen hűvös van. Lenéztem az utcára, és elámultam, mikor megláttam a szemközti ház falának támaszkodva Ramont. Nem volt nála a gitárja, csak állt zsebre tett kézzel, és holtfáradtnak látszott. Fejbólintással üdvözölt, de láttam, hogy egyáltalán nem érdeklek. Csak Raquel ablakát bámulta kitartóan. Én gyorsan visszahúzódtam a szobámba, és bánatosan kefélgettem a hajamat.

Arra gondoltam, hogy másnak minden jó kijut, van tehetsége, szépsége, vagyona, mindenki a lába előtt hever. „Máson” persze, Raquelt értettem. Eszembe jutott egy gyerekkori emlék, amikor még Alcalában laktunk. Cervantes évfordulóján a főtéren nagy ünnepséget rendeztek. Kivonultak kicsik és nagyok, és minden 14 éves lány kapott egy számot, és szépségválasztást rendeztek. Én is büszkén fogtam idétlen kockás ruhám elé a 42-est, hátha rám is szavaz valaki. Elment mellettem egy ismeretlen család, és a férfi megjegyezte: - Nézzétek, ezt a kis csúnyát, hogy fogja azt a számot! Menjél haza tanulni, kislány, talán abban több örömed lesz - mondta, és a fogszabályzós fia felröhögött.

- Én kitűnő tanuló vagyok! - kiabáltam, és hozzávágtam a számomat.

- Nocsak, micsoda kis szemtelen! - sipákkolt a felesége, és ezzel otthagytak. Én hazáig futottam, és a ház előtt, a kövön ülve vártam meg a szüleimet, akik éjjelnél is tovább kerestek a Cervantes téren, mert nem tudták, hogy hová tűntem.

Persze, nem meséltem nekik semmit, és azóta sem, senkinek nem mondtam el ezt az esetet. Akkor, ott Raquel házában legalább olyan szerencsétlennek éreztem magam, mint azon a régi, gyerekkori éjszakán.

Fekete pólóruhámba bújtam, és lementem az udvarra. Azt hittem, még mindenki alszik, de tévedtem. A halványkék terítővel leterített asztalkán már ott illatozott a reggeli, Manolo és Raquel éppen narancsdzsemet kengettek pirítósukra, és orromba szállt a friss kávé illata.

Oldalt ültek nekem, először nem is vettem észre. Olyanok voltak, mint egy nászutas pár, Manolo tréfálkozott, Raquel pedig elbűvölően nevetgélt, haját fehér pánt fogta össze. Ahogy megpillantottam őket, nagyon belenyilallt a szívembe. Már éppen arra gondoltam, hogy visszalopakodom a szobámba, Raquel azonban rámnézett.

- Jó reggelt, Paquita! Te is ilyen korán keltél? - kérdezte.

- Pedig nem alhatott valami sokat, hiszen éjjel a Sacromontén kóborolt - mondta Manolo, és vidáman ropogtatta a kenyeret. Raquel azonban elkomorult. Arcán átfutott egy sötét felhő, és felém fordult:

- Hány óra felé jártál ott?

- 11 után, de csak a hegy aljáig mentem, féltem továbbmenni, Manolo szerint veszélyes környék - füllentettem.

- Bizony, meglehet - mondta Raquel, és látszólag megkönnyebbült.

Amikor befejeztük a reggelizést, elindultunk az Alhambrába, hogy Manolo megkezdhesse a fényképezést.

Ahogy kiléptünk a házból, Ramon még mindig ott állt, de Raquel figyelemre sem méltatta, nem is köszönt neki. Én sem mertem, nehogy kiderüljön kényszerű megismerkedésünk. Ramon olyan volt, mint egy néma árnyék, nem tűnt el Raquel közeléből. Láttam, amint szépvágású szemével Manolot nézegeti, valószínűleg arra próbált rájönni, hogy vetélytársa-e az ismeretlen férfi.

Manolo ugyan kicsit idősebb volt, de valamivel csinosabb. De az is lehet, hogy csak nekem tűnt így, hiszen én őbelé voltam szerelmes. Néha szoktam azon tűnődni, hogy a sors egy férfit teremtett-e nekem, vagy számtalan van, aki társam lehetne. Nagyanyám valaha úgy szokta mesélni, hogy minden ember nagyon-nagyon messziről érkezik a földre. Amikor ideér, akkor egy képzeletbeli virágkehelybe pottyán, és ott éli le az életét. Sok más virág veszi körül, de csak egyetlen egy az, aki éppen olyan kehelyben ül, mint ő. Mindegyik virágnak meg kell találnia a maga párját, mert különben nem lesz boldog. Nagyanya mindig azt mondta, hogy nagyon kell vigyázni, mert könnyű tévedni, sokan vannak, akik hasonlítanak. De ugyanolyan csakis egyetlenegy van...

Ezen a granadai reggelen is ez jutott eszembe, és arra gondoltam, talán mégsem Manolo az én virágmásom. Hiszen ő nem szerelmes belém. Beült a kocsiba, előre, Raquel mellé, én pedig a hátsó ülésre kászálódtam be, mint egy felesleges csomag, a fényképező-berendezések közé. Hátrapillantottam Ramonra, akinek nagy, fekete szemei szomorúan csillogtak. Lassú, de határozott léptekkel elindult utánunk.

- Ki ez a férfi? Talán egy titkos hódolód? - kérdezte Manolo Raqueltől, és a nő kicsit idegesen felnevetett.

- Hát titkosnak éppen nem titkos, folyton körülöttem lebzsel - válaszolta, és Manolo úgy bólogatott, mint aki tökéletesen megérti, hogy valaki beleszeressen a mellette ülő szépséges nőbe.

Áthajtottunk Granadán, nagyon megkapó volt a reggeli város. A boltok elé kipakolták a friss zöldségeket és virágokat, csábítóan mosolyogtak a görögdinnyék és az őszibarackok. Az ajándékboltok kirakatában csillogtak a csecsebecsék, és kellemesen cirógattak az erőlködő napsugarak.

Egy erdő aljáig vezetett a kacskaringós út, ott leállítottuk az autót. Kipakoltuk a felszereléseket, és mi ketten Manoloval felcipeltük az Alhambra kertjébe. A paloták őrei tágra nyílt szemekkel bámulták Raquelt, aki olyan volt hófehér muszlinruhájában és tüllkendőjével, mint egy angyal. Óvatosan lépkedett fehér túsarkú cipőjében, így majdnem akkora volt, mint Manolo, nálam jó fejjel magasabb.

Manolo is elbűvölve nézte, láttam, hogy egyszerűen nem tudta róla levenni a szemét. Ahogy Raquel kérdezett tőle valamit, ő elejtette a reklámszatyorba csomagolt üres filmtekercseket. Zavarba jött, kissé elpirult, mint egy kamaszfiú. Én persze úgy tettem, mint aki nem vett észre semmit, szó nélkül összeszededgettem a szétgurult orsókat.

Az Alhambra arab palotái káprázatosak voltak. Újra meg újra csodálattal töltött el, valahányszor láttam, nem tudtam betelni a csipkézett falak szépségével, az arab díszítésekkel, feliratokkal, a zubogó szökőkutakkal és a pompás kerttel. A nyári palota parkjában kezdte Manolo a fényképezést. Sok-sok képet készített: Raquel a rózsák között, Raquel a szökőkútnál, Raquel a leanderbokor mellett, Raquel a várfal mellvédjén állva, Raquel a kék égbolt fényeivel körülvéve.

Úgy éreztem, miközben ide-oda cipeltem az alkatrészeket, a tízórait, Raquel szépítőszerait, hogy én vagyok a Hamupipőke, aki mostohatestvére szépségét vigyázza. Persze, ez a hasonlat több szempontból sem volt helytálló, főleg azért nem, mert reményem sem volt arra, hogy én is hercegisasszonnyá változzam, és hogy Manolo az én cipellőmmel futkosson, ahelyett, hogy Raquel formás lábait bámulja. Legalábbis, mindehhez a földkerekség legfantasztikusabb varázslónőjére lett volna szükség, az én keresztanyám meg csak egy öreg, görbe hátú varrónő volt Zaragozában.

A kert zöld pázsitját látva kedvem támadt kibújni kényelmetlen, barna szandálomból. Olyan jól esett mezítláb taposni a hűs fűvön, hogy bánatom ellenére elnevettem magam. Manolo és Raquel rám néztek, éppen a járdán állva töprengtek, hogy hol készítsék el a következő felvételsorozatot.

- Megvan, Raquel! - kiáltott fel Manolo. - Kérlek, gyere ide a föbbe, de a cipődet vedd le, legyél te is mezítláb. Guggolj le, vagy ne is, kérlek, feküdj le a föbbe, fantasztikus képeket csinállok rólad! - lelkesedett Manolo, és bár Raquel csak a kendőjére volt hajlandó lefeküdni, esküdött, hogy ezek lesznek a legjobb képek. Raquel, ahogy ott feküdt, és lágy ruhája ráomlott a testére, Manolo teljesen önkívületbe jött. Raquel is úgy pillantott rá, hogy jól tudtam, ez a tekintet már nem a fotósna szól, hanem neki, Manolonak, a férfinak, akivel nekem már nincs több dolgom.

Nagyon elkeseredtem, elhatároztam, hogy kész, vége, többé nem megyek velük sehová, nem kínozom tovább magamat, és azt sem hagyom, hogy ők gyötörjenek. Nem szóltam nekik semmit, csak csendesesen lepakoltam a holmikat egy közeli bokor mellé, kezembe fogtam a szandálomat, és megindultam vissza, a kijárat felé. Addig akartam menni, hogy ne lássam többet őket. Egy pillanatra azonban visszafordultam, és kis híján sóbálvánnyá meredtem: Manolo éppen felsegítette Raquelt a földről, és ugyanazzal a lendületes mozdulattal, amellyel felrántotta a kezénél fogva, magához húzta, és szenvedélyesen megcsókolta.

Vadul kaptam el a fejemet, és futni kezdtem. Még az sem érdekelte őket, hogy ott vagyok-e vagy sem, számukra én megszűntem létezni, elragadta őket a szenvedély, és nem számított más. „Ez aztán a szép kis munka Manolonak, és nekem is szép kis nyaralás” - gondoltam, futni kezdtem, futni lefelé a lejtős erdei úton. Elfutottam a nyitott sportkocsi mellett, legszívesebben szétvertem volna. Úgy éreztem, az erdő óriási fái gúnyosan hajlogatják felém ágait, és úgy tetszett, minden szembejövő engem bámul. Kis ideig reménykedtem, hogy talán Manolo utánam fut majd, hogy kiabálni fogja a nevemet, hogy megijed majd, ha nem talál. De valahányszor lépteiket hallottam a hátam mögött, hiába fordultam vissza. Sosem volt ott senki, nem futott utánam egy teremtet lélek sem. Csak a vérem rohanását hallottam, és a szívem eszeveszett zakatolását. Már csaknem elájultam a fáradtságtól és a fájdalomtól, szemeim homályba borultak, amikor hirtelen valaki megállított. Erős karjaival vállon ragadott, és hangosan rámszólt:

- Hová fut, az ég szerelmére, hiszen majdnem lelépett az útestre! - mondta a magas férfi, és ahogy kitisztult a látásom, ráismertem, hogy Ramon az.

Körülnéztem, már bent jártam a városban, előttem rohantak az autók. Olyan volt, mintha egy rossz álomból ijedtem volna fel. Hátrasimítottam a hajam, és akkor jöttem rá, mennyire verejtékezem.

- Mi történt? - kérdezte Ramon, és kissé megrázott. - Térjen magához!

- Azok, ott... - kezdtem, de valahogy nem forgott a nyelvem.

- Tudom - mondta sötéten Ramon. - Félrepillantott, és láttam, hogy sír. - Tudom, azok ketten szeretik egymást - mondta, és olyan fájdalom csendült ki a szavaiból, ami csak az én szenvedésemhez volt hasonlítható. - Jöjjön, menjünk el egy csendes helyre. Jól tette, hogy otthagyta őket, nekik nincs már szükségük magára, és rám sem - mondta, és kedvesen megfogta a ruhám ujját.

Engedelmesen elindultam, és egy csendes kis étterembe mentünk. Beültünk egy kis asztal mellé, és Ramon két jeges ásványvizet rendelt.

- Nekem jobban esne egy kis bor - jegyeztem meg, de ő csak rázta a fejét.

- Nem, nem, szó sem lehet róla. A bor csak növeli a bánatot - mondta, és én elhittem neki. Egy darabig mindketten némán ültünk, és azt vártuk, hogy a másik szóljon.

- Én nagyon szeretem Manolot. Vagyis... hát... ezidáig szerettem - törtem meg a csendet, Ramon pedig azt kérdezte:

- És ő tudja? - Csak némán ráztam a fejemet, és potyogni kezdtek a könnyeim.

- Én azóta szeretem Raquelt - mondta -, mióta megpillantottam itt, Granadában. A szüleivel vacsorázott egy vendéglőben, évekkel ezelőtt... Én ott gitározgattam, és énekeltem, és egyszer csak Raquel odalépett hozzám, és csengő, kristálytisza hangon ő is rázendített egy sevillanára. A teremben, emlékszem, néma csend lett, ott álltam én, a fekete fiú, és ő, a hófehér kislány. Lélegzetviasszafojtva hallgattak minket, aztán mindenki zúgó tapssal köszönte meg a dalt. Raquel szülei nagyon büszkék voltak, jobbra-balra hajlongtak, mintha kizárólag az ő érdemük volna, hogy lányuk ilyen sikeresen szerepelt. Aznap vettek itt házat, korábban Cadizban laktak. Itt kezdték zeneiskolába járatni Raquelt, és azért költöztek ki Amerikába, hogy a lány énekesnői karrierjét egyengessék. Legalábbis nekem ezt mondták. Szerintem az legalább annyira hozzátartozik az igazsághoz, hogy szerették volna távortartani tőlem. Tudja, az én anyám mégiscsak cigányasszony volt. Raquel 18 éves volt, mikor elköltözött innen, éppen öt éve.... Akkor esküdözött, hogy visszatér, hogy ír, hogy nem felejt el. Eleinte így is volt, de aztán mind ritkábban írt, és végül csak évente egyszer jött le ide, a régi házukba. Tavaly nyáron már nagyon furcsán viselkedett, már nem úgy, mint azelőtt. Én viszont egyre forróbban szeretem, hiszen közben férfi lettem, és ő szépségesebb és szenvedélyesebb, mint valaha. Én nem tudom elveszíteni, nem engedem, hogy mással éljen... - mondta, és utolsó szavainál kissé megemelte a hangját. Olyan félelmetes láng égett a tekintetében, hogy megborsózott a hátam.

- Pedig most engednie kell, Raquel már Manolot szereti - rebegtem elhaló hangon, és magam sem voltam benne biztos, hogy ezt én mondom, vagy csak a távolból hallom a saját hangomat, mint ahogyan álmomban is szoktam. Ramon konokul hallgatott, és látszott, hogy füttyöl arra, amit mondok.

- Az a férfi látta már Raquelt énekelni? - kérdezte Ramon. Némán bólintottam, ő pedig lehajtotta a fejét.

- Akkor tényleg nagy csata lesz - állapította meg, - mert Raquelt hallani felér egy halálos ítélettel. Aki őt egyszer látja a színpadon, nem tud többé megszabadulni a varázserejétől. Ő olyan, mint a mondabeli szirének. Behálózza az embert, aztán elpusztítja - dűnnyögte Ramon, és karján megfeszültek az inak. Olyan volt, mintha gondolatban valamit összeszorítana, de a következő pillanatban kisimult újra a bőre.

- Én visszautazom Madridba - mondtam, és felálltam az asztaltól. Ramon szomorúan rámnézett, és így szólt:

- Én a maga helyében nem tenném.
- Miért? - kérdeztem, és egyik lábamról a másikra álltam. Úgy éreztem hirtelen, hogy borzalmasan fázom.
- Ha visszamegy, biztosan sosem kapja meg azt a férfit, Raquel teljesen befonja bűvös mosolyával. Ha viszont velük marad, megakadályozza, hogy egymáséi legyenek, és akkor talán elmúlik ez az egész - mondta, de én csak ráztam a fejemet.
- Én már nem akarok megakadályozni semmit. Nem beszélve arról, hogy nem is tudnék. Ők már megtalálták egymást, én nem állhatok közjük - mondtam, és elindultam a kijárat felé.
- Maga nem ismeri Raquelt - szólt utánam Ramon, és mellém lépett.
- Ő csak játszik a férfiakkal, az ujja köré csavarja mindet, aztán elhagyja. Nem én vagyok az egyetlen, akivel ezt tette, de én vagyok az egyetlen, aki nem tudja túltenni magát rajta. Nekem ő volt az, akit a sors rendelt, ugye, érte? - kérdezte, és én némán bólintottam.
- Ő a maga virágja - szóltam halkán, és ő felvont szemöldökkel nézett rám.
- Semmi, semmi, csak egy régi mesére gondoltam - válaszoltam ki nem mondott kérdésére.
- Kérem, gondolkodjon, ne utazzon még el, rajtam is segítene, ha velük maradna - könyörgött, de én úgy éreztem, hiú reményeket táplál. Kezet nyújtottam, és elköszöntem tőle, és elgondolkodva ballagtam a lustán kanyargó kis patak mellett. Baloldaltól fölém magasodott az Alhambra, de nekem még ránézni sem volt kedvem.

XIII.

Hazaérve csak Mariát találtam otthon, aki a tágas konyhában főzött. Sült hal és hagymás krumplisaláta illata keveredett, és Maria éppen mandulás süteményeket szedett ki a sütőből.

- Hol járt, kisasszony? - kérdezte, és csaknem elejtette a forró tepsit, amikor rámnézett.
- Raquel és a fiatalember mindenütt keresték már, nem tudták elképzelni, hogy hová tűnt a várkertből - mondta, és úgy látszott, megörült, ahogy meglátott.
- Sétálni mentem - vettem oda, és éppen arra gondoltam, hogy gyorsan visszavonulok a szobámba, amikor betoppantak Manoloék.
- Paquita, na végre, úgy ránk ijesztettél! - kiáltott Manolo, Raquel pedig rámmosolygott.
- Te, te elveszett lány! Hát hová tűntél? - rázta a fejét rosszállóan.

- Nem akartam zavarni a munkátokat - mondtam kissé gúnyosan, és láttam, ahogy Manolonak egy cseppet megremegett a szája. Raquel egy szemrezdüléssel sem árulta el magát, de mindenesetre abbahagyta a faggatózást. Maria megterített, és mindannyian asztalhoz ültünk. Ők hárman jóízűen ettek, én csak kóstolgattam az ételeket, de nem volt étvágyam, pedig a gyomrom helyén egy tátongó lyukat éreztem. Elhatároztam, hogy a vacsoránál majd bejelentem, hogy hazamegyek.

Amikor visszamentem a szobámba, elkezdtem csomagolni. Kidobáltam a ruháimat a szekrényből, és belegyűrtem egyenként a táskámba. Utáltam mindent, a napsárga kiskosztümöt, a kék pulóvert és a virágmintás napozóruhát. Ha lett volna nálam gyufa, talán felgyújtom mindet. Csak nagysokára hallottam meg, hogy valaki kopogtat. A szétdobált holmikra gyorsan ráhajtottam az ágytakarót, és a táskát belöktem a szekrénybe. Manolo állt az ajtóban, puha szövetnadrágban, és sötétkék pólóban volt.

- Bejöhetek? - kérdezte, és én csak némán bólintottam.
- Ne haragudj rám, Paquita, nem akartalak megbántani - mondta halkán, és zsebébe csúsztotta a kezét. Nem akartam, hogy leüljön, mert nem volt kedvem beszélgetni vele, hiszen a sírás a torkomat fojtogatta. Ő azonban nem viselkedett túlságosan udvariasan, mert magától leült.
- Bocsáss meg, hogy nem figyeltem rád, hogy Raquellel törődtem, de ő teljesen megbabonázott - mentegetőzött, és valahol a levegőben elakadt a hangja.
- Nem vagyok vak - súgtam, és hirtelen elkapott a sírás. Rázkódott az egész mellkasom, nem tudtam abbahagyni. Manolo ijedten ugrott oda hozzám, és így szólt:
- De hiszen te szenvedsz, Paquita. Mi bajod van, miért sírsz? - majd hirtelen, mint akinek hálóg esett le a szeméről, Manolo rájött a titkomra. Örökre rejtély marad a számomra, hogy lehetett éveken át olyan gyanútlan.
- Te szeretsz engem, Paquita! Te féltékeny vagy. Úristen, édes istenem! - sóhajtozott, és láttam, hogy szinte megfagyott benne a vér. Én csak még fojtogatóbban kezdtem zokogni.
- Te jó ég, kislány, én nem láttam a szememtől! Ó, ez nem lehet igaz! - kiáltotta, és hozzám akart lépni, talán azért, hogy átfogja a vállam. Ahogy közeledett, meglátta az ágytakaró alatt púposodó holmijaimat, és hátrahőkölt.

- Nem kell elmenned haza. Nem leszek Raquellel, amíg te itt vagy velünk. Nem fogok neked szenvedést okozni. Csak ma, valahogy... nem tudtam uralkodni magamon. Ahogy nézett, ahogy szólt hozzám, elfogott a vágy... - mondta csendesen, szinte bocsánatkérően.

- Ugyan, ne mentegetőzz. Könyörögve kérlek, Manolo, hogy hallgass el! Ne mesélj itt nekem a vágyaidról, és ne gyötörj, hiszen így is szenvedek eléggé. Nem fogom eljátszani a felesleges harmadik szerepét. Éppen elég ostoba voltam eddig is, de ennek vége. Elmegyek - mondtam, és Manolo hallgatott. Érezte, hogy nem fogom megmásítani az elhatározásomat. Semmi értelme nem lett volna, úgy éreztem, már éppen eléggé nevetségessé váltam.

- Talán, idővel majd megbocsájtasz, Paquita. Ez a nő olyan, mint egy szirén... - suttogta, de én csak egy lesújtó pillantást vettem rá.

- Ezt már más is mondta - közöltem vele kegyetlen hangon, és arra gondoltam, már nem is szeretem őt.

- A gitáros férfi? - tudakolta Manolo. Bólintottam.

- Szóval, te beszéltél vele. Mondta Raquel, hogy valami hűséges imádója, aki folyton árnyékként követi, ha itt van Granadában. - Mivel nem szóltam egy kukkot sem, folytatta:

- Raquel már nem szereti őt, vagyis... nem szereti a cigány férfiakat - ismételte Manolo azt, amit az énekesnőtől hallott.

- Csak újabban nem szereti - helyesbítettem, de aztán azonnal meg is bántam. Belül, a lelkem mélyén szégyelltem magam ezért a mondatért. Nem akartam gonosz lenni, nem akartam Raquelt befeketíteni, és nagyon röstelltem, hogy kicsúszott a számon ez az otromba célzás. Még akkor sem volt jogom mondani, ha mindez igaz volt. Bántam is én, hogy Raquel mit locsog Manolonak, nem akartam elrontani kettőjük dolgát. Már túl késő volt úgyis. Bár megértettem Ramont, mégis arra gondoltam, hogy én nem leszek olyan, mint ő. Nem fogok az útjukba állni. Ami elrendeltetett, annak úgyis meg kell történnie. Én nem akarom megkeseríteni az életüket a nevetséges kis bosszúmmal.

Manolo kisomfordált a szobából, és én tulajdonképpen sajnáltam. Olyan érzésem volt, mintha az egész világot a nők irányítanák, és ők azok, akik az óriási sakktáblán mozgatják a férfiakat. Legalábbis Raquel ilyen nő volt. Ő választott, ő kezdeményezett, és akire nem volt már szüksége, azon átlépett. A férfiak mintha csak az áldozatai lettek volna. Manolo és Ramon is maga volt a férfiasság, az erő, a határozottság. De mégis volt a lelkükben valami nagy-nagy gyengeség, hiszen Raquel egyetlen pillantására a porba omoltak, kénye-kedve szerint bánhatott velük. Pedig kinézetre ő maga volt az ártatlanság, a gyermeki báj. Csak a nézése, igen, abban volt valami, ami látni engedett valamit lelke kíméletlenségéből. Elkényeztetett és akaratos volt, aki mindent, minden áron véghezvitt.

Vacsoránál közöltem, hogy reggel elutazom. Raquel úgy tett, mintha csodálkozna, de tudtam, hogy a szíve mélyén örül. Elhebegtem valami mesét arról, hogy bejárom kicsit Andalúziát, és riportokat készítek, de láttam ahogyan az énekesnő gúnyosan megrándította a száját. Reggel korán keltem, és Raquel kivitt az állomásra. Manolo nem jött el, és én ezt úgy értékeltem magamban, hogy a történetek után nem mer szembenézni velem. Mikor elindultunk, Ramon akkor is ott állt a ház mellett, és alig észrevehetően búcsút intett. Raquel, persze, észrevette, és sokatmondóan rám nézett. Én viszont nem szóltam semmit, feltettem fekete napszemüvegemet, és alig vártam, hogy az állomáson legyünk. Malagáig váltottam jegyet, és gyors búcsút vettem Raqueltól.

- Sajnálom, hogy így esett - mondta, amikor kezét nyújtott.

- Hát még én - mondtam, és sarkon fordultam, hogy mielőbb felszálljak a vonatra. Mire kinéztem az ablakból, Raquel már nem volt ott. A távolban mintha megvillant volna fehér szoknyája, de aztán rájöttem, hogy tévedtem, csak egy letépett plakátot kapott fel a szél. Elég hosszan tartott az út, és nagyon kellemetlen útítársat fogtam ki. Egy természetes asszonyosság ült a mellettem levő ülésen, és andalúz tájszólásban végeérhetetlenül karattyolt. Vesztemre azonnal rájött, hogy nem vagyok helybeli, úgyhogy kíméletlenül és válogatás nélkül öntötte rám az andalúz városok látnivalóinak listáját. Olyan volt, mint egy két lábon járó útikönyv. Miközben beszélt, folyamatosan legyezte magát, pedig kellemesen hűvös volt a légkondicionálás miatt.

Ha megpróbáltam kinézni az ablakon, azonnal a tájat kezdte dicsérni. Ha beleharaptam a szendvicsembe, máris andalúz ételrecepteket sorolt, egyszóval mindenről eszébe jutott valami, minden mozdulatomba belekapaszkodott. Pár óra alatt többet tudtam a cordobai mecsetről és a sevillai Giralda toronyról, mint egykoron maguk az építői.

Máskor talán szívesen hallgattam volna az efféle fecsegést, de azon a reggelen egyszerűen nem bírtam elviselni. Ő viszont láthatóan élvezte az idegenvezetést, és cseppet sem érdekelte kétségbeesett hallgatásom.

Feltettem a kezem, mintha csak az iskolában lennék, és ettől egy pillanatra elhallgatott a nő. Kérdően nézett rám, én pedig gyorsan kihasználtam a pillanatnyi csendet:

- Kérem, mondja meg, melyik Andalúzia legcsendesebb zuga? Ahol csend és nyugalom van, ahol kevés a turista, és lehetőleg vízparton üldögélhet az ember? Én ugyanis ezt a helyet keresem - mondtam határozottan, és ő annyira meglepődött ezen a furcsa kérdésen, hogy még legyezni is elfelejtett hirtelenjében.

- A legcsendesebb zug? - kérdezte úgy, hogy szinte szótagolta a szavakat. Magamban elmosolyodtam, hiszen eszembe jutott, hogy ő nyilván semmiféle csendes helyet nem ismer, hisz ahová ő beteszi a lábát, ott vége a nyugalomnak.

- Nem is tudom - mondta. - Talán Tarifa. Tudja hol van?

Megráztam a fejemet.

- Algecírastól kicsit Nyugatra, onnan busszal könnyen elérheti, a cadizi úton kell menni. Az elég csendes hely. Akarja, hogy magával menjek? - kérdezte, és széles mosoly öntötte el az arcát.

- Nem, a világért sem! - válaszoltam, és magamban azt gondoltam, hogy mentse meg az ég ilyen kísértőtől. Látszott, hogy a nő kissé megsértődött, bár ez nem zavarta abban, hogy tovább beszéljen. Nagy megkönnyebbülés volt, amikor Malagában elváltunk. Mint mondta, a fiáékhoz megy látogatóba, akik korábban nála laktak, de nemrégiben mégis ilyen távolra költöztek.

- Miért, kedveském, miért? - kérdezte, és sebesen legyezett. Nekem lett volna ötletem a rejtély megfejtésére, de inkább nem szóltam semmit. Mosolyogva búcsúztam el Maria Carmen Guzman Linarestől, aki a pár órás út alatt legalább százszor elmondta a teljes nevét.

Átszálltam egy autóbuszra, és szerencsére nem ült mellém más. Utána aztán Algecírásig nem szólt hozzám senki, végre volt időm átgondolni, hogy mi is történt velem. A busz villámsebesen száguldott, csodálatos tájak suhantak el mellettem. Balra a tenger hullámai mosták a partot, és üdülőtelepek fehér házacskaínak végtelen sora kísérte az utat. Elmerengtem a természet szépségén, Európa talán legszebb táján jártam. Bármennyire is bánatos voltam, mégis kezdett valami nyugalom lopakodni a szívembe. Hirtelen úgy tűnt, mintha Manolo, Raquel és Ramon egy másik bolygón élne. Olyan volt, mintha beszélne hozzám, de egyre távolodtak,

a végén már nem is hallottam, hogy mit mondanak. Szemembe villant még a tenger kékje, aztán lehunytam a pilláimat. Elaludtam...

Csak Algeciras határában ébredtem fel, nagyon kimerült lehettem, hiszen éjjeleken át alig aludtam. Először arra gondoltam, kiveszek itt egy szobát, de amint elindultam, a kikötő irányából máris jöttek felém a kábítószerárusok, két vagy három fiatal arab. Nem volt semmi kedvem ahhoz, hogy utolérjenek, úgyhogy elhatároztam, azonnal továbbmegyek Tarifába, arra a helyre, amit a vonaton ajánlott útitársnőm. Elvégre, ahogy a térképet böngésztem, rájöttem, hogy nagyon közel vagyok már. Amíg vártam a buszt, leültem egy padra, elővettem a jegyzetfüzetemet, és írni kezdtem. Ott ültem Afrika kapujában, a tengerparton sok-sok ember várakozott, hogy behajózzon valahová, egy Tanger vagy Ceuta felé induló vízijárműre vártak. Ahogy az utcára kinéztem, rajta felejtettem a szemem a jövő-menő embereken. Mindenki valamelyik jegyirodába tartott, senki nem akart lemaradni az aznapi hajókról. Írni kezdtem egy cikket Granadáról, de amikor az Alhambra leírásába fogtam, hirtelen valami belesajdult a szívembe. Leeresztettem a tollat, és szomorúan gondoltam arra a csókra, arra a boldogtalan délelőttre, amikor végleg elvesztettem Manolot.

Végül röpke buszozás után megérkeztem Tarifába. Olyan volt, mint egy régi arab település. Pálmafák szegélyezték az utat, és a tengerparti kikötőnél ódon váracska magasodott. Fogalmam sem volt, hol vegyek ki szobát, aztán végül is egy összetöporodott öreg anyóknál szálltam meg, mert egyszerűen lenyűgözött házának belső udvara. Hasonlított Raquel granadai patiójához ez a hely, mindenféle buja növények lustálkodtak a nyári melegben, de ez a kis kert nem volt annyira előkelő, inkább természetes. Amikor az öregasszony után mentem, hogy elkérjem a kapukulcsot, éppen valamit sütött: apró halakat dobált a sístergő-fröcskölő olívaolajba, két férfi pedig a konyhaasztal mellett üldögélt, egy-egy üres tányér előtt, és szinte hangosan kopogott a szemük az éhségtől. Én magam is hirtelen nagyon éhes lettem, hiszen aznap még alig ettem. Ahogy beléptem, a két férfi rámszegezte tekintetét. Először azt hittem, talán testvérek, de az öregasszony azonnal közölte velem, hogy az egyik a fia, a másikuk pedig a veje.

- Üljön le, hölgyem, egyen velünk - mondta a fia, akit Pedronak szólított az anyja. Én szívem szerint leültem volna, de valahogy mégis úgy éreztem, hogy nem lenne okos dolog, mert sem az asszony, sem a másik férfi nem kínált helyet.

- Nem, köszönöm, nem vagyok éhes - válaszoltam, és olyan gyorsan szedtem a lábam kifelé, ahogy csak tudtam, mert úgy éreztem, legalább ezer olyan apró sült halat lennék képes betömni.

A szobámban átöltöztem, és felvettem a legcsinosabb kétrészes ruhámat, és elhatároztam, hogy megpróbálok mindent és mindenkit elfelejteni. Kicsit szórakozni szerettem volna, de végtelenül egyedül voltam.

Kimentem a házból, és elindultam találomra az egyik kis utcán. Már éppen arra gondoltam, hogy milyen kihalt ez a városka, amikor hirtelen a főutcájában találtam magam. Nem volt olyan zsúfolt, mint a többi tengerparti nyaralóhely, de azért az éttermek teraszain sokan üldögéltek. Én is végigolvastam valamennyi ajtó előtt az étel-listát, de nem tudtam, hová menjek be. Mindig így voltam, ha nagyon éhes voltam. Aztán végül az egyik vendéglős megoldotta a problémámat: ahogy meglátott, kiszaladt elé, leültetett egy asztalhoz, és esküdözött, hogy egész Spanyolországban ő főz a legjobban.

- Mit hozhatok, kedveském? - kérdezte, és én csak nevetve azt mondtam, hogy halat, de sokat és sokfélét.

- Ez könnyű lesz, kisasszony, hiszen sokfélét készítünk - mondta, és boldogan sugárzó arccal elviharzott.

Én közben az utcát figyeltem, csend volt, csak nagyon kis zajt csaptak a vacsorázók. Beesteledett már, és éreztem, hogy megborzongat a szél. „Tarifa - 366-1 nap fúj a szél” - olvastam el egy szemközti kirakatban levő pólóing feliratát. Ahogy a betűket silabizáltam, valaki megszólalt mellettem:

- Tehát mégiscsak éhes?

Pedro volt az, szállásadóm fia, aki a terasz korlátjánál állt, és gúnyosan mosolygott, legalábbis nekem az volt az érzésem.

- Nem, nem, csak egy kávét iszom - mondtam, és reméltem, hogy továbbsétál a férfi, mert nem szerettem volna, ha rajtakap füllentésem. A sors azonban ellenem dolgozott. Abban a pillanatban megjelent a pincér, és három jól megrakott tányért tett le elém: ráksalátát, fokhagymás pácolt tonhalat és fogpiszkálókra felszúrt apró rántott haldarabkákat.

- Jó étvágyat kívánok! Csak szóljon bátran, ha megette, hölgyem, van még más jóféle is a konyhamban! - mondta a pincér, és rám kacsintott. Azt hittem, elsüllyedek szégyenemben.

- Madridban ilyen a kávé? - kérdezte Pedro, és továbbra sem tárgított.

- Honnan tudja, hogy madridi vagyok? - kérdeztem, és azon gondolkodtam, hogy elküldjem vagy meghívjam az asztalomhoz.

- A papírjaiból, újságíró-kisasszony - mondta. - Belelestem, mielőtt anyám beírta volna az adatait a „nagykönyvbe”, szíves engedelme nélkül - szólt kissé szemtelenül, én pedig elnevettem magam. Nem tudtam, miért, de valahogy szimpatikusnak tűnt ez a férfi. Nyugodt, nagy szemei voltak, alig volt magasabb nálam, és talán egykorúak lehettünk.

- Jöjjön, üljön le - invitáltam, - de gyorsan, mert én már tényleg éhen halok.

- Nem, nem, majd inkább visszajövök, ha végzett, és megmutatom magának Afrikát - mondta, és zsebre tett kézzel elindult - egyszerűen faképnél hagyott. Valahogy olyan mulatságos figura volt, a maga egyszerűségével, nyugalmaival és nemtörődőséggel, senkire nem emlékeztetett. Arra gondoltam, talán jobb volna, ha Manolo is ilyen ember volna, nem olyan szenvedélyes és örökké izzó. Akkor talán nem csábította volna el Raquel.

Aztán arra gondoltam, hogy milyen ostoba vagyok, hogy ilyesmiken töprengék. Minden ember vagy ilyen vagy olyan, nem az én ízlésem szerint változtathatóak, Manolo sem és más sem. Beláttam, hogy töprengéseim teljes zsákutcába vezetnek, úgyhogy inkább halaim felé fordítottam a figyelmemet. Persze, nem tudtam megenni a töredékét sem.

Egészen apró pontokként remegtek a csillagok. Ahogyan átnéztem a túlpartra, Afrika fényeit is hasonlóaknak láttam. Pedroval felmáztunk egy kiugró sziklára, alattunk óriási, nyúlánk kaktuszok hajladoztak, és feketén árválkodott a tenger alja. Mindig szerettem, ha apály volt, ilyenkor a tengerfenék meztelennek, védtelennek és sebezhetőnek tűnt. Néztam a távoli világítótorony fel-felvillanó fényét, és szerettem volna messzebb, még messzebb lenni.

- Szerelmi bánata van? - kérdezte Pedro, és én értetlenül néztem rá.

- Ezt is a papírjaimból olvasta ki? - kérdeztem vissza.

Pedro felnevetett.

- Dehogy! Csak abból gondoltam, hogy mereven nézi a csillagokat, és én meg már harmadszor kérdeztem, hogy volt-e már Afrikában.

Elpirultam, de szerencsére ő nem vette észre, hiszen már vaksötét volt.

- Menjünk vissza - mondtam, mert nem akartam, hogy a magánéletemről kezdjen faggatni. - Nem, nem voltam még odaát, de minden vágyam, hogy egy napon megtegyem ezt a pár kilométert - kezdtem el csevegni, és fejemmel a tengerszoros felé böktem.

- Érdemes megnézni Afrikát, nagyon különös varázsa van. Én különösen Marokkót kedvelem, de azt hiszem, van még számomra is felfedezni való - vette fel a beszélgetés fonalát Pedro, miközben a tengerparti sétányon visszafelé ballagtunk, a kikötő irányába. Egyre jobban feltámadt a szél, és különös, fanyar illatot hozott a víz felől. Arra gondoltam, milyen lehet most Madridban, szeretett városom elérhetetlenül messze volt. Csak pár napja jöttem el, mégis úgy éreztem, mintha hónapok teltek volna el. Itt lenn, Délen annyira nyugalom volt, olyan csend, az élet ráérősen ballagott. Madridban minden rohant, az élet lobogott, itt minden megállt. Még az érzékelésem is mintha lelassult volna. Mióta átjöttem Tarifába, még a bánatom is enyhült. Erre gondoltam, mikor a járda szélén megláttam egy fehér, bő ruhás lányt, akit éppen hevesen csókolt egy magas, karcsú férfi. A szívem nagyot dobbant, hirtelen kivert a veriték. A lány lábujjhegyen állt, és szinte elveszett a férfi karjaiban. Az erős szélben fehér zászlóként lobogott a szoknyája.

- Nem látott még szerelmespárt? - kérdezte Pedro, aki jó két lépéssel előttem állt, és kissé gúnyos volt a hangja. Akkor vettem észre, hogy földbe gyökerezett a lábam, álltam, és tátott szájjal néztem a párt, lépni is elfelejtettem.

- Volt valaki... és ...én nem tudom kiverni a fejből, pedig éppen arra gondoltam, hogy talán sikerült... - mondtam, és engedelmesen elindultam. Pedro egy darabig hallgatott, zsebre tett kézzel ballagott mellettem.

- Nézze ott a Galamb-szigeten azt az erődöt! Páratlan látvány - mondta. Aztán hozzátette: - A szerelem az már csak ilyen. Ha beveszi magát az ember bensejébe, nem lehet egykönnyen kiirtani ezt az érzést.

- Kiirtani? - kérdeztem, mert ez a szó annyira nem illett ehhez a témához. Arra gondoltam, milyen furcsa az élet, itt sétálgatok ezzel a vadidegen emberrel, ahelyett, hogy Manoloval lennék, Raquel pedig Ramónnal, és még barátok is lehetnénk mi négyesben. De az élet nem ilyen egyszerű, nem én osztom a szerepeket. Úgy tűnt, két ember boldogságához vagy szeszélyéhez két másik szenvedése a díszlet. Nem is tudtam, mit gondoljak az egészről, még saját érzelmeimet sem ismertem. Hol tűz égetett, hol jég borzongatott, amikor arra gondoltam, rendbe jöttem már, ráébredtem, hogy sosem voltam nagyobb bajban. A lelkem szinte reszketett, nem talált nyugalmat a tengerparti csendben sem.

Pedro valószínűleg érezte, hogy jobb, ha hallgat. Szótlanul bekanyarodtunk egy pálmafákkal szegélyezett kis térre. Az egyik oldalán látszott még a régi várfal egy darabkája, és apró, hangulatos éttermek nyíltak az utcára. Későre járt már, valahonnan gitárszó hallatszott. Ahogy átvágtunk a téren, megakadt a szemem egy plakáton. Messziről nem tudtam elolvasni, csak annyit láttam, hogy Cadiz van írva a lap tetejére. Pedro megszólalt:

- Holnap kezdődik a fiesta Cadizban. Érdeklí az ilyesmi? Rengeteg énekes és együttes fog fellépni.

- Raquel nem lép fel? - kérdeztem, Pedro egyszeriben felélénkült.

- Ismeri a dalait? Láttá már énekelni? Ó, az egy istennő! Egy valóságos, földre szállt angyal. Meg tudnék érte halni - lelkendezett, én pedig úgy éreztem, meg is fogok, de nem érte, hanem miatta.

Mintha éles késeket forgattak volna a szívemben.

- Ismeri? - faggatott Pedro, és én nem tudtam eltitkolni felindultságomat.

- Igen... - mondtam tétozva - Igen, de nem akarok beszélgetni sem róla, sem a dalairól - mondtam, és Pedro nem kérdezgetett tovább. Csak annyit mondott:

- Biztosan eljön Cadizba, hiszen ott született. Ilyenkor Granadában szokta tölteni a nyári pihenőnapjait, de mindig átjön Cadizba.

Érdekes, de akárhogyam gondolkoztam, nem tudtam visszaemlékezni, hogy Raquel beszélt volna erről a fellépéséről. Bár azt valóban mondta, hogy valami meglepetést tartogat, de én azt hittem, a fényképezéssel kapcsolatban.

- És maga átmegy Cadizba? - kérdeztem Pedrotól, és megint feltámadt bensőmben az apró ördög, és egyre csak azon gondolkoztam, hogy vajon sikerülne-e találkoznom Manoloval, ha én is elmennék a cadizi fiestára. Titkon, lelkem legbelsőbb zugában abban reménykedtem, hogy talán az elmúlt nap alatt Manolonak is volt ideje átgondolni a történeteket, talán megbánta már, ahogy viselkedett - úgy gondoltam, emiatt nem búcsúzott el tőlem reggel -. Vak voltam és eszelős, amilyené csak a szenvedélyes érzelmek tehetik az embert.

- Persze, hogy átmegyek a fiestára, sosem hagyom ki - mondta Pedro. - Szeretném azt is látni, Raquel még szebb lett-e, mint tavaly, bár nehezen tudom elképzelni, hogy a szépsége még fokozható. Persze, úgy hallottam, falja is a férfiakat. Én is angyalnak képelem. Szerintem csak azért hordanak össze róla mindent, mert szeretnék olyannak látni, mint bella Oterót.

- Az meg kicsoda? - kérdeztem, bár valami derengett, egy századeleji táncosnőről és kurtizánról.

- Szép kis újságíró maga, ha még nem hallott Oteróról. Ő a leghíresebb cadizi, aki valaha élt. Ma is legendákat mesélnek róla. A múlt században született, az anyja cigányasszony volt, az apja meg görög katonatiszt. Carolina - mert így hívták - internátusban nevelkedett, de megszökött 13 évesen, és táncosnő lett. Egész Európa belé volt szerelmes, képzelheti, milyen szép volt! - lelkendezett Pedro a maga egyszerű és naiv módján, és akkor tényleg eszembe jutott, hogy olvastam már erről a nőről. Régi fényképeket is láttam róla, és nekem cseppet sem tetszett, sőt... De nem akartam megbántani beszélgetőtársamat, úgyis a házukhoz értünk közben. Elbúcsúztunk, és abban maradtunk, hogy másnap együtt átmegyünk Cadizba.

Jóval elmúlt már éjfél, mikor lefeküdtem, és borzalmas rémálmaim voltak. Azt álmodtam, hogy Raquel jött felém, de Otero arcával és hajával. Gúnyosan nevetett, és hirtelen fel-sikoltott, és fehér ruháját előntötte a vér. Összeesett, és akkor megláttam a gyilkosát: én magam voltam! Elhajítottam a kést, és menekülni kezdtem. Rohantam árkon-bokron, de mindenünnen fehér ruhás alakok mutogattak rám: - ő volt, ő volt! - kiabálták.

Magasan állt már a nap, mikor felébredtem, teljesen vizes volt a párnám.

XIV.

Sarkig kitártam az ablakot, és kinéztem az utcára. Közvetlenül az ablakom alatt vezetett a járda, szerencsére nem járt arra senki, mert szinte meg tudtam volna érinteni, olyan alacsony volt az ablak.

Nagy, barna keretes tükör állt a szoba egyik sarkában. Eléje léptem, és megborzoltam a hajamat. Ahogy néztem a tükörképemet, az álmomon gondolkoztam.

Rájöttem, hogy gyűlölöm Raquelt. Forrt bennem a düh, és mardosott a féltékenység, de Manolora valahogy nem tudtam igazán haragudni. Raquelre viszont annál inkább. Tudtam, hogy nem versenyezhetek vele, ahol ő megjelenik, ott nincs vetélytárs. Arra vágytam, bárcsak ne létezne, bárcsak... bárcsak halna meg.

Ahogy erre gondoltam, megkönnyebbülést éreztem, de aztán menten heves lelkifurdalás kezdett gyötörni.

Egyik pillanatban úgy láttam magamat, amint Manolot vigasztalom, aki a vállamra borulva panaszkodik, aztán a következő percben a pokol kínjai gyötörtek. A féltékenység és a jobbik énem viaskodtak bennem, és valósággal elpusztított ez a küzdelem.

Egy kocsi húzott el az ablak előtt, és üvöltő zene hallatszott belőle. Kihajoltam, és láttam, hogy néhány vidám, szőke holland fiú ül a piros autóban; letekert ablakokkal mentek.

Abban a pillanatban megint megérintett valami a tarifai nyár szépségéből. Elhessegettem a kínzó gondolatokat, és elhatároztam, hogy írok majd egy cikket Bella Oteróról. Megmostam az arcom a hideg, gyöngyöző vízben, és felöltöttem. Kisétáltam a városba.

A halpiacon rákok, halak és kagylók százai, ezrei kínálták magukat, mocorogtak, a vízben vagy heverték mozdulatlanul a jég között. A kofák fennhangon dicsérték portékájukat. A piac másik részén gyümölcsöket és olajbogyót árultak. Bár már csaknem dél volt, nem éreztem éhséget. Egy vidám, gyorsbeszédű árus felém nyújtott egy almát, hogy kóstoljam meg. Tétován ráztam a fejem, hogy nem akarok semmit venni, de ő csak intett, hogy akkor is vegyem el. Jól esett beleharapni az illatos, piros almába.

Kisértáltam a félsziget felé. Láttam messziről, ahogy a pára mögül áttetszettek az afrikai sziklák. A dagály a homokos fövényig ért, elég néptelen volt a part. Leültem a homokba, és hagytam, hogy a nap melege átjárja a csontjaimat. A hajamat úgy összekócolta a szél, hogy úgy éreztem, mintha sosem lehetne többé megszelídíteni a frizurámat. Kezembe vettem egy maréknyi homokot, aztán ujjaim között lassan kicsorgattam. Óriásiak voltak a hullámok, fehér tajtékkal rohantak a partnak. Elnéztem, milyen kék az ég, és mennyire hasonló árnyalatú a tenger. Mintha kékek, zöldek és fehérek ezernyi árnyalata folyt volna össze egy foltba. Hunyorítottam, és hol egyik, hol a másik szememmel néztem a színeket: olyan volt, mint hogyha feloldódnék ezekben az árnyalatokban, mintha kék vízzé válnék, cseppfolyós könnyű vízzé, amely egyszerre nyugodt és nyughatatlan, romboló és megtartó. Valaha a vízből keletkezett az élet, ezt a csodát mindannyiszor éreztem, ha láttam a tengert. A föld maga volt a biztonság, a megfajtott talány. A víz jelentette nekem a titokzatosságot, a mérhetetlen fájdalmat, de valahogy a nyugalmat is.

Ahogy hunyorogtam, és szememet gyógyítottam a kék színekkel, hirtelen valami vörösés került a látóterembe. Ahogy ingattam a fejem, a nap felé fordultam. Összeszorítottam a szemhéjamat, de a foltot úgy is láttam. Nagy, fényes, vöröslő volt, mint valami seb, mint egy vérfolt.

„Vérzik a víz!” - ez jutott eszembe, és még a hideg is kirázott.

Talpra álltam, leráztam magamról a homokot, és lecsatoltam a szandálomat. Kezembe fogtam, és elkezdtem gyalogolni a víz felé. Lábam alatt egyre nedvesebb lett a finom homok, és egyre mélyebbre besüppedt a talpam.

Térdig begyalogoltam a vízbe, és a következő pillanatban egy nagy hullám már be is terített. Felsikoltottam, mert nem gondoltam rá, hogy ennyi víz szakad a nyakamba. Az egész ruhám csuromvizes lett.

- Nézd azt a nőt! Mit művel?! - kiabált egy fiatal fiú a barátnőjének, aki hozzám egészen közel ült. Nem néztem rájuk, de elindultam visszafelé, mert ennyi vízi élmény éppen elég volt.

Ahogy mentem a pálmafás sétányon, énekelni támadt kedvem. Manolo mindig azt szokta mondani, hogy sosem véletlen az, hogy milyen dal, milyen vers jut az ember eszébe. A szöveg, a dallam mindig tanúskodik lelkiállapotunkról, kimondhatatlan vagy titkos érzéseink törnek fel „elrejtve” az éneklésben. Én mindezt megértettem és elhittem, de sejtelmem sem volt, Manolo miért nem vonatkoztatta magára még Madridban a kis dalokat, amiket dúdoltam.

„Ez egy szerelem története,
Amilyenhez sosem volt fogható,
Mely megértette velem,
Mi a rossz és mi a jó...”

- dúdolgattam most is, Tarifában is ezt a csodaszép dalt, ami madridi emlékeimet idézte, a Manolohoz fűződő szenvedélyemet fejezte ki, legalábbis én így éreztem. Felkavart és elcsitított ez a dal, mint mindig.

Eszembe jutott, mikor hallottam először. Gimnazista voltam, gyerekes testű, pattanásos kamaszlány. Egy délután otthon ültem, ablakunkból bámultam az alcalai levéltár csipkés tornyát. Valamelyik rádióadón kívánságműsort adtak, és valaki ezt a dalt kérte, feleségének küldte, aki elhagyta őt. Ettől önmagában is elszomorodtam, és arra a férfire gondoltam, aki esténként egyedül üldögél a sötétben..., amikor hirtelen szinte berontott a szobámba anyám. Ledobálta az ágyamra a bevásárlószatyrokat, szerteszét gurultak a narancsok, az almák. Ránéztem, és csupa könnyes volt a szeme, elmázolta a szemfestékét.

- Mi történt? - kérdeztem tőle, és kissé lecsavartam a rádió gombját.

- Madridban voltam ma, és apád... - mondta hüppögve, aztán elhallgatott. A rádióban éppen azt énekelték, hogy „Jaj, az élet milyen kegyetlen...”, anyám pedig így folytatta:

- Láttam az apádat egy nővel. Átölelve tartotta egy félhomályos bárban, és én éppen odamentem be telefonálni neki.

- Biztos ő volt? - kérdeztem, de tudtam, hogy anyám igazat mond. - Anyám csak sírt, sírt, nem is szólt többet.

„A szerelmed nélkül nem élhetek már” - fejeződött be a dal, és ez volt a kegyelemdöfés. Anyámat nem lehetett megvigasztalni.

- Meg kellene ölni mindenkit, aki elveszi a más szerelmét - mondtam én akkor, nem apámra haragudtam, hanem „arra a nőre”, akit valami kifestett, bomba-frizurájú végzet asszonyának gondoltam.

Aztán később minden rendeződött. Apám nem hagyott el minket, anyám is úgy, ahogy megnyugodott, és továbbra is éltek Alcalában a „tiszteletreméltó polgári család” kissé képmutató életét. Én hamar elköltöztem otthonról, és szinte sosem jártam haza. Valami összetört bennem, és ezen nem tudtam segíteni.

- Nem rossz, nem rossz, ha már fotómodell nem lehetsz, legalább írogassál - mondta apám, mikor az első nagy riportom megjelent, és én nem tudtam eldönteni, hogy ez dicséret vagy gúnyolódás.

Manolo szerencsésebb volt, az ő szülei nagyon jól éltek, békében, nyugalomban. Őt sosem gyötörték családi problémákkal, ő mindig, akárhol is volt, derűs volt és bizakodó, mintha minden nő ugyanúgy védelmezné, mint az anyja. Ő gyerekként szüleit boldognak látta, és békességet hozott magával a felnőtt korba. És - ami ezzel együtt járt - gyerekes naivitást, gyerekes rácsodálkozást a világra.

Én már gyerekként láttam és megértettem, mit jelent, ha elragadja az embert a szenvedély. Ökörülötte nem tomboltak ilyen érzelmek, a szülei békén megfértek egymással, Manolo nem tapasztalta meg a család keserűségét.

Tudtam, hogy őt tisztaságában érintette Raquel vad szenvedélye, és az énekesnő ezt valószínűleg élvezte.

Azon gondolkoztam, vajon igazam van-e, valóban jól látok, Raquel tényleg csak játszik Manoloval, vagy ezt csak a féltékenység hiteti el velem? Teljesen belelovaltam magam ebbe, s közben dudorásztam, de nem volt már értelme a szövegeimnek. Arra gondoltam, meg kell mentenem Manolot ettől a démontól, és elhatároztam, hogy együtt fogok működni Ramónnal, hiszen mi ketten végül is egyet akarunk. Miközben öltözködtem, egyre csak ez járt a fejemben. Fekete ruhát vettem, és aranyfonatos szandált. A hajam kis kontyba tekertem, és rácsavartam egy aranycirádás kendőt. Jó erősen kirúszoltam a számat, és mire Pedro értem jött, már rég készen voltam.

Pedro is kicsípte magát, bár kissé mackós alakján furcsán állt a fehér öltöny.

- Húzza meg ezt - bökött felém egy kis üveggel, amiben méregerős whisky volt.

Ahogy belekortyoltam, rögtön elfintorítottam a számat.

- Fúj, mi ez a szörnyűség? Maga ezt a méregboltban vette? - kérdeztem.

- Igen ezt használok a káposztalepkék ellen - mondta Pedro halálosan komolyan, és én jóízűen felnevettem.

- Tarifában káposzta? - kérdeztem.

- Itt csak szélalmok és szélkerekek teremnek a hegyoldalon - nevetgéltem.

- Tudja maga, hány üveg whisky kell ahhoz, hogy az ember ezt az állandó szélfúvást elviselje?

- méltatlankodott Pedro, miközben beszálltunk kis fehér Fordjába. Anyja kilesett utánunk a bejárati ajtón, amerre járt, mindenütt vele ment az apró sült halak szaga, mely talán már a bőre alá is bevette magát. Nyilván valami kezdődő románcot gyanított kettőnkkel kapcsolatban, talán „kívülről” tényleg úgy néztünk ki, mint egy ocsúdó szerelmespár.

Felemelően gyönyörű volt a táj. Ahogy elhajtottunk a tarifai part mellett, és eltűnedeztünk mögöttünk az épülő szállodák, teljes szépségében előbukkant előttünk a lenyugvó nap. A tengerszoros sziklái mögött készült a vízbe bukni, és mindent behintett vörös fényével. Pedrora néztem, még selyemcsíkos inge is vörösös színekben villogott.

- Mit néz? - kérdezte vidáman, és fejével a milliós szélkerék felé bökött. - Inkább oda nézzon, az a hegyoldal a tarifai emberek büszkesége.

Én elmosolyodtam, és arra gondoltam, milyen más itt az élet, mint Madridban. Magas sziklák és ködbe burkolózó legelők között száguldottunk. Nem tudtam, a föld párája száll-e felfelé, vagy az égbolt süllyedt alá. Hirtelen fájni kezdtem. Fokozatosan sötétedett, észrevétlen lopakodott nyomunkban az éjszaka.

- Fázik? - kérdezte útitársam, s én csak bólintottam, mert semmi kedvem nem volt beszélni. Pedro, gondolom, észrevette ezt, ő viszont nem állhatta a csendet. Bekapcsolta a magnót, és lazán, fél kézzel belegyömöszölt egy kazettát. Felsírt a zene:

„- Meghalnék a szerelmedért...”

- Ne, ezt ne! - kiáltottam, és Pedro megütközve nézett rám. Kicsit lehalkította a zenét, de ettől még tovább dörömbölt a fejemben a mézédés hang, és újra eszembe jutott Manolo.

- Mi baj, kislány? Nem szereti az ilyen zenét? De hiszen épp Raquel koncertjére megyünk, az ő dalai még szomorúbbak... - álmélkodott Pedro, de én csak legyintettem, mert úgy éreztem, képtelen volnék szólni. Nagyon mély az emberi szenvedés. A lelkünk belső rétegeiben ül a fájdalom, mégis a legfelületesebb érintéstől is megvonaglunk. Gyötrelmeinket nem veszi körül vastag kéreg, úgy kell elviselnünk a kint, hogy embertársaink mit sem érzékelnek belőle. Hogyan sejthetné ez a vidám, hetyke férfi a fehér öltönyében, hogy mennyire szenvedek. Hogyan érthetné meg, mikor ő gondtalan, füttyörészik, és ma este attól is boldog lesz, hogy Raquelt pár száz méterről láthatja. Raquel, Raquel. Pompázni fog, biztosan fehérben lesz ma is, és mindenki örjöngeni fog érte - így marcangoltam a lelkemet, és aranypántos szandálommal elkeseredetten kaparásztam a kocsí padlóját.

Végre elhallgatott a zene, néma csend lett körülöttünk, csak az autó suhanása ütött kevéske zajt. Romantikus falvakon suhantunk át, az utcákon mindenütt kiöltözött emberek sétáltak, és megteltek a bárók teraszai.

- Az már San Fernando - törte meg a csendet Pedro. Az égen lassan kigyúltak a csillagok. Felnéztem, előttem apró lámpások villogtak, sejtelmesen vibráltak egy kisváros fényei.

- Még messze vagyunk? - tudakoltam, mert sehogyan sem tudtam rájönni, hogy merre járunk.

- Nos, hát maga sem lehetett erős földrajzból - kacarászott a férfi. - Rögtön Cadizban leszünk - tette hozzá. És valóban... Egy keskeny földnyelven át vezetett át az országút a világ egyik legszebb és legtitokzatosabb városába. Cadiz Spanyolország kisujjára húzott gyűrű. Ahogy befelé haladtunk, modern épületek végeláthatatlan sorai követtek minket. Az igazi szépség azonban nem itt, hanem bent, az óvárosban várt. Ahogy bekanyarodtunk a kikötő felé, a kocsí ablakain át beszökött a virágillat. Az útról is be lehetett látni a girbe-gurba, sikátoros kis utcákba. Az egész várost feldíszítették, füzérek és lampionok hintáztak az óceán felől érkező szellő hátán. Pedro keresett egy parkolóhelyet, és gyalogosan indultunk a cadizi éjszakába, hogy tanúi legyünk a fiesta legjelentősebb eseményének: Raquel koncertje várt.

XV.

Végigsétáltunk a vízparti sétányon. Átvágtunk egy virágos parkon, és jó nagy kerülővel értünk a székesegyház elé.

- Mondja, maga azt akarja, hogy összeessem a fáradtságtól? - kérdeztem Pedrotól, aki szántsándékkal vitt a legnagyobb kerülőutakon.

- Dehogya, csak meg akartam mutatni, milyen káprázatos ez a város - válaszolta. Szó ami szó, tényleg lenyűgöző volt. A távolban ringó világító bárkák, a kivilágított erőd, az apályos óceánpart és a mesebeli utcák valóban elkápráztattak. Ám mégsem tudtam átadni magam a látványnak, mert szívem keservesen fájt. Tudtam, hogy mennyire keserves lesz ide átjönnöm, éppen ezen az estén, mikor Raquel és Manolo is itt lesznek. Cadiz egy boldog napomon talán dédelgetett volna, ezen a tengerillatú éjszakán viszont megkínzott. Képzeletben láttam magam előtt, amint Raquel és Manolo összesimulva állnak a parton, és hajukat lobogtatja a szél. Minden kis utcába félve léptem be, hátha ők is éppen ott járnak. A kávéházak és bárók terasza előtt félrefordítottam a fejemet, meghaltam volna, ha egy asztalnál összefújva meglátom őket.

Pedro elgondolkozva nézett rám. Olyan ember arckifejezésével, aki nem szenvedett még soha szerelmi bánattól.

- Mi fáj magának? Úgy segítenék, elrontja az egész esténket. Miért gyűlöli Raquel énekét? Mit ártott magának az a nő? - kérdezte.

Már majdnem a nyelvemen volt a válasz, de aztán újra úgy gondoltam, a legnagyobb terheket nem lehet megosztani. Legalábbis Pedroval nem. Ezért csak megráztam a fejemet.

Nagyanyám egyszer, nagyon régen, még kislánykoromban azt mondta, hogy a legnagyobb örömben és a legnagyobb fájdalomban az ember mindig egyedül marad. Lehetnek körülötte mások, de nem érthetik meg igazán soha.

Hirtelen úgy éreztem, mintha kívülről látnám magamat. Mintha fejem fölé szállna a bensőm, és úgy szemlélné, felülről. Szoktam ilyeneket álmodni, de most a valóságban éreztem ezt. Úgy láttam kívülről magamat, mint egy idegent. Külső részem nem értette a szenvedésemet.

„Mánia, ez csak egy mánia. Felejtsd el Manolot, és ne gondold Raquelre!” - súgta a külső hang. „Szenvedély, ez egy szenvedély. Sosem fogom elfelejteni Manolot, és nem bocsájtok meg Raquelnek.” - válaszolta a belső hang, és olyan volt, mint hogyha ez a második válasz a szívemből jönne egyenesen.

Nagy durranás térített magamhoz, valahol a közelben felrobbantottak egy petárdát. Színes sziporkák hulltak alá, és egy sóhajtásnyi időre elhomályosították a csillagokat.

- Menjünk, együnk valamit - indítványoztam, Pedro pedig örült, hogy megint emberi hangon szólok hozzá, és a tekintetem kitisztult.

Leültünk egy kis étteremben, a főtérhez közel. A felvirágzott színpad jól látszott az asztalunktól, de két óránk volt még a koncert kezdetéig. Zene úszott a levegőben minden irányból, gitárszó és kasztanyetta hangja, a környező kis utcákban mindenütt mulatoztak a sok helyről összesereglett emberek. Az éttermi asztalokon is roskadozó tálak és megpúpozott tányérok kínálták a finom falatokat. Mi egy könnyű salátát rendeltünk, aztán paellát, a felülmúlhatatlan kedvencemet. Aranysárga és omlós volt, rákok és kagylók, meg ropogósra sült csirke-darabkák bújtak meg a rizs között.

- Isteni - mondtam Pedronak, és mosolyogni próbáltam.

Magam sem tudom, hogy lehet, de farkasétvágyam volt. Mások, ha szerelmi csalódás éri őket, egy falatot sem tudnak lenyelni, én meg bármit fölfaltam volna. Pedro szemén láttam, hogy ő ugyanerre gondol.

- Egyen csak, Paquita, így lesz ereje minden rossz elviseléséhez - kacsintott rám, és maga is jóízűen falta a paellát.

- Igyon egy kicsit, kitűnő ez a bor - mondta, és teletöltötte poharamat a kis üvegkancsóból. Felhajtottam a hús, simogató italt, és pár pillanat múlva éreztem, hogyan árad szét az ereimben. Elfogott valami könnyű lebegés, és kicsit oldódott bennem a feszültség.

Ahogy ott borozgattunk és nézelődtünk, hirtelen egy ember kiabálására lettünk figyelmesek. Először nem lehetett jól hallani, hogy mit kiabál, mert ahogy a tér felé futva közeledett, hangját elnyomta a sokfelől jövő zsidvajgás.

„...Raquel..., a múzeumkertben...” - kiabálta, és nekem összerándult a gyomrom. Pedro is felugrott, ám akkor már tisztán kivehető volt a „hírnök” minden szava. „A koncert előtt Raquel autogramot oszt a múzeumkertben!” - harsogta, és ahogyan körbefutott a téren, amerre csak elhaladt, az emberek felugráltak, és sokan futni kezdtek a múzeum felé. A mellettünk levő asztaloktól is felálltak, és mit sem törődtek az ordító pincérekkel.

- Tessék fizetni! Tessék fizetni! - kiáltozták kétségbeesetten a pincérek, de senki sem hederített rájuk. Egy fiatal, magas fiú, konyharuhával a kezében, csak az ujjait tördelte.

- Mi lesz a számlákkal, jaj, mi lesz? - sóhajtozta. Az általános felfordulás közepette csak egy férfi méltatta válaszra, aki maga is felemelkedett a hír hallatára, de nem rohant úgy, mint a többiek.

- Ne félj, fiam, mind visszajönnek. Most a kíváncsiság kerget mindenkit, de pár perc múlva a hasuk jelzi majd, hogy még nem fejezték be a vacsorát - mondta, és komótosan ő is a többiek nyomába eredt.

- Ráérek, hiszen csak nem szökik el a titokzatos énekesnő - magyarázgatta egy fiatal férfinak, aki azonban ügyet sem vetett rá.

Pedro nagyon gálánsan viselkedett. Kifizette a vacsora-számlát, aztán felállt, meghajolt, és engedélyt kért, hogy elmehessen autogramért.

- Persze, gondolom, maga nem akar jönni - mondta tétovázva, és én nemet intettem.

- Menjen csak nyugodtan, és legyen megnyerő, hátha magába szeret Raquel - mondtam, és Pedro felnevetett a viccemen. Nem is gondolta, mennyire szívem mélyéből kívántam ezt, persze tudtam, hogy lehetetlent kívánok.

Az étterem terasza szinte kiürült. A pincérfiú elvitte a terítékeket az asztalunkról, én pedig szedelőzködtem.

- Parancsol egy kávé? - kérdezte valaki, és én meglepetten fordultam hátra az ismerős hang hallatán.

- Ramon? - kérdeztem, és a terasz sarkán álló asztalka mellett megláttam a sötéthajú férfit.

- Maga nem ment el aláírást könyörögni a végzet asszonyától? - kérdezte gúnyosan, és egykedvűen szívta a cigarettáját.

- Ducados. Ez méregerős - mondtam, és mivel egy kézmozdulatával asztalához invitált, leültem mellé.

- Mindenben csak a halálosat szeretem - mondta balsejtelműen, és a szeme fehérje még a sötétben is megvillant. Két üres kancsó állt előtte, és egy harmadik, tele sangriával.

- Igyon - mondta, és intett a pincérnek, hogy hozzon egy tiszta poharat.

- Nem, én nem... - kezdtem mentegetőzni, mert már az előbbi bor is kissé a fejembe szállt.

- Igyon, Paquita, mert nem lesz elég erős elviselni a boldogságukat azoknak... - bökött a fejével a semmibe, de nem kellett magyarázkodnia, mert nagyon jól tudtam, kikről beszél.

Belekortyoltam a vérvörös italba, és Ramonra néztem. Vad és szépséges volt az arca, akaratosan szorította össze a száját. Hófehér ingben volt, mint általában, és fürtjeit teljesen hátrasimította. Nagy szemeivel a távolba bámult, és ahogy ránéztem, úgy éreztem, minden titkát elfedi az arca, semmit sem sugároz ki magából. Mindketten hallgattunk, csendben növekedett bennünk a fájdalom és a kétségbeesés. Nekem a belsőmet pusztította. Ramonnak viszont ökölbe szorult a keze, ő a külvilágot akarta széjjelzúzni.

- Tudja, Paquita, engem bánt a zene, a fény, a nappal és az éjjel. Én sosem tudom elfelejteni Raquelt. Amíg csak vártam rá, hosszú éveken át, addig mindig értelmet adott a reménykedés az életemnek. Ezerszer ábrándoztam arról, hogy Raquellel fogok élni. Ő nagyon okos nő. Megpróbált fokozatosan eltávolítani. De én nem tágitok. Engem nem lehet elhagyni... - mondta, de aztán hirtelen elhallgatott.

Úgy lángolt a szeme, és olyan gyűlölettel beszélt, hogy kirázott a hideg. Olyan támadó volt, de olyan védtelen is.

Mit tudnak azok a szerelemről, akik szerint az idő mindent begyógyít. Igen, talán tényleg vannak könnyebben felejtő emberek. De amikor éveken át kínozt valakit a vágy, akkor szertefoszlik minden elmélet a jótékony időről. Ahogy ezt az indulatos férfit néztem, tudtam, talán tényleg sosem fog felejteni.

Én Manolora gondoltam, és hirtelen féltetni kezdtem Ramon haragjától.

- Nagyon gyűlöli Manuelt? - kérdeztem óvatosan, de Ramon még csak felém sem fordult.

- Dehogy, inkább sajnálom. - mondta csendesen, és ekkor rámnézett. Kialudt vulkán volt a szeme, de készen arra, hogy bármikor újra égre vesse forró szikráit.

- Paquita, Paquita - mondta kedvesen, és kezébe vette a kezemet. - Milyen jó lenne, ha mi meg beleszeretnénk egymásba, aztán ők meg bánhatnák, hogy nem minket választottak.

Tágranyílt szemekkel néztem rá, és ahogy meglátta csodálkozó tekintetemet, idegesen felnevetett.

- Ne félj, te kis nő, csak tréfáltam - mondta, és elhúzta a kezét. - Én nem tehetek mást boldoggá, csak hozzá hajt a vérem. A többi nő nekem senki és semmi. Ha ő nem lehet az enyém... - kezdte, de nem folytatta.

Láttam, ahogy elsötétült a tekintete. Felhajtotta a maradék italt, és zsebre tette a kezét. Olyan volt, mintha valamit keresne, arra gondoltam, talán nincs nála elég pénz.

- Fizessünk? - kérdeztem.

- Már elintéztem a számlát - válaszolta, és kihúzta kezét a zsebéből.

Az étterem kezdett újra megtelni.

- Ki volt az a mulatságos fickó veled az előbb? - kérdezte Ramon.

- Egy férfi Tarifából, náluk bérelek szobát - mondtam, és Ramon pontosan megértette, hogy csak egy útitárs, és semmi több.

- Fogadjunk, hogy nagy Raquel-rajongó ez a te pasasod... - mondta gúnyosan Ramon, miközben felállt az asztaltól.

Bólintottam.

- Mindenki az - sziszegte a fogai között Ramon, és dühösen belerúgott a járdaszegélybe.

- Hát, én is meg tudnám ölni... - csúszott ki a számon, és Ramon vállon ragadott.

- Micsoda? Mit mondtál, Paquita? - rázott meg, és én egészen megrémültem tőle, olyan feldúlt volt az arca.

- Csak gondolatban... - mondtam, és Ramon erre elengedett. - Csak gondolatban tudnám megölni. Azaz tudom is. Naponta többször megölöm, de nagyon szenvedek emiatt - vallottam be, és sírni kezdtem.

Ramon vállára borultam úgy, mint pár napja Granadában, amikor elvesztettem a fejem. De a férfi most nem vigasztalt, semmi jelét nem adta együttérzésének.

Eltolt magától, és némán elindult az egyik kis utcán lefelé.

- Ramon, mi baj, mire készülsz? - kérdeztem, de ő csak egyre jobban megsziporázta lépteit. Úgy döntöttem, nem törődöm tovább vele, nyilván megbolondult. Nagyon rossz kedvem volt. Nem érdekelték a virágzó muskátlik, bosszantott, ahogy a szél kihuzigálta kontyomból a hajfűrtjeimet. Átsétáltam a főtéren, és találkoztam Pedroval.

- Köszönöm, hogy megvárt, mindjárt kezdődik a koncert - mondta, és karonfogott.

Elkezdett vonszolni a színpad felé. Már nagyon sok ember gyűlt ott össze, hangosan kiabálva ütemesen harsogták Raquel nevét. A toronyóra 11-et ütött. Megálltunk valahol, a tömeg sűrűjében.

- Most egy óra gyönyörűség következik - mondta mellettem egy férfi.

„Nekem egy óra gyötrelem” - gondoltam, és hagytam, hadd fogja Pedro a kezemet.

- Paquita, maga egész rendes lány - kiabálta a fülembe, és én azonnal elrántottam az ujjaimat. Még más sem hiányzik, mint hogy szerelmet valljon nekem. Tudom, így van ez, hiszen végül is Manolo is így gondolja.

Rendes vagy te, Paquita, rendes, rendes, rendes!

A szívem azt kalapálta, hogy én nem akarok szürke és unalmas „rendes lány” lenni. Hát igen..., mint Raquel! Gyűlöltem még a gondolatot is, hogy Ramon, Pedro és Manolo számára is ő volt a földre szállt istennő, a kíváncsú, a csábító, a meghódítandó ideál. Én pedig a mindig hétköznapi, mindig megértő, rendes kis Paquita. Ramon átnézett rajtam, Manolo bárátnak tartott, Pedro még kedvesének is elfogadott volna, de mindhármuknál csak „ömgötte” létezhettem.

Pedro szótlanként állt mellettem, de úgy éreztem, fogalma sincs, mire gondolok.

Hirtelen megjelent egy alak a színpadon, és csak nagyon kicsi fénnel világították meg. Az énekesnő azonban mégis tündökölt. Hófehér, uszályos ruhájában ő volt a cadizi éjszaka királynője. Viharos taps köszöntötte. Ő nem hajolt meg, hanem méltóságteljesen előre jött a színpad széléig. Olyan volt, mint egy világhíres manőken. Haja sátokegként omolt a vállára, és itt-ott fehér virágok voltak belefűzve.

- Milyen gyönyörű - szólt mellettem egy fiatal fiú, aki egészen belepirult a látványba.

A tapsvihar elült, és mindenki várta, hogy mi fog következni. A zaj néma csendbe csapott át. Csak Raquel ruhájának suhogása hallatszott, szinte a leejtett tű csengését is lehetett volna hallani.

Raquel egyszercsak megállt, és rámosolygott valakire.

Az emberek elkezdtek emelgetni a nyakukat, mindenki látni akarta a szerencsést. Én, bár nem láttam, mégis tudtam, kinek szól az énekesnő mosolya. Szívembe hasított a kín. Csakis Manolo állhatott ott, az első sorban.

Raquel 2-3 lépést hátrált, és elkezdett énekelni. Nem vette le a szemét Manuelről, és úgy éreztem, minden egyes szót csak neki mond, minden sóhajtásnyi hangot csak neki énekel.

- Milyen nagyon boldog lehet az a férfi, akit Raquel ennyire szeret - súgta Pedro elragadtatással, látszott, mennyire meghatózott ilyen érzelem láttán.

- Manolo? - kérdeztem halkán, aztán a szám elé kaptam a kezem. Annyira elfelejtkeztem a külvilágról, hogy elárultam a titkomat.

Pedro összehúzott szemöldökkel nézett rám, azonnal megértett mindent. Szerencsére volt olyan tapintatos, hogy egyetlen szóval sem árulta el magát, úgy tett, mintha nem hallotta volna meg, hogy mit mondtam.

„Sosem szerettem senkit, Te vagy az első s utolsó...” - énekelte Raquel, és valahogy átfutott az agyamon, hogy mit érezhet Ramon, ha mindezt hallja. Lehunytam a szemem, és Manolora gondoltam. Aztán felnéztem az égre, és ámulva vettem észre, hogy eltűntek a csillagok.

XVI.

Raquel műsora véget ért. Láttam, amint Maria ráadja a boleróját, és láttam, hogy amint eloszlott a tömeg, Manolo hozzálépett. Pedro nem sürgetett, hogy menjünk, most már tudta jól, hogy mit nézek. Manolo kitárta a karját, és szenvedélyesen megölelte Raquelt.

Mária szemérmesen félrefordult, és így tettem én is, mert majd megszakadt a szívem.

Nem is néztem, merre indulnak el, én találomra választottam egyik utcát. Pedro utánam kiáltott: - Paquita! nem arra van a kocsí, hanem erre. - Én vissza sem fordultam, csak úgy válaszoltam:

- Eredj haza, Pedro, majd reggel én is visszamegyek busszal Tarifába.

A férfi utánam szaladt.

- Mit akarsz csinálni, Paquita? - kérdezte ijedt arccal.

- Ugyan már, mire gondolsz? Lemegyek az óceánhoz, és reggelig gondolkozom egy kicsit. Nem tudnék most sem utazni, sem aludni - mondtam, és búcsúzásképpen kezet nyújtottam.

- És ha bajod esik? - kérdezte, de én csak legyintettem.

- A parton csupa szerelmespár kószál. Csak nem gondolod komolyan, hogy rátámadnak egy magányos nőre? - kérdeztem, és Pedro sértődötten sarkon fordult.

- Nők, nők, meg a szerelmi bánataik... - dohogott magában, és ahogy utánaéztem, mackós alakja egyre távolodott.

Lesétáltam a partra. Nem volt kihalt, tényleg sok párocska járkált összeölelkezve a parti sétatényokon. Azon gondolkodtam, hogy mikor kezdett tegezni Pedro és Ramon?

Egy sziklás részen, az erőd közelében lemasztam, és elkezdtem befelé sétálni a nedvesen maradt tengerfenéken. Nagyon csúszott a kő a rátapadt számtalan tengeri növényről és állattól, ezért levettem a szandálomat, és visszavittem a partra. Reménykedtem, hogy nem lopja el senki, de az sem érdekelt, ha igen. Egyszerűen muszáj volt belegyalogolnom az apályos tengermederbe. Szerettem volna, ha pár órára kiszárad az egész óceán. Kedvem lett volna Afrikáig átgyalogolni. Több sziklamélyedésben, melyet a régi ágyúgolyók vájtak, keservesen csapkodott egy-egy ottragadt hal a kevéske vízben.

- Ne féljete, jön majd a dagály pár órá múlva - súgtam nekik, de mintha meg sem hallották volna.

Újra meg újra felvillant a világítótorny éles fénye, de ahol én gyalogoltam, oda nem esett a fénycsóva.

Ahogy ballagtam a sötétben, és talpam alatt éreztem a vizes köveket, valahogy nagy nyugalom szállt meg. Ugyanakkor borzasztóan fáztam, pedig már a kardigánomat is magamra terítettem.

Visszafordultam, és ide-oda csúszkálva kikecmeregtem a parti sziklákhöz. Felhúztam a szandált, és elindultam visszafelé, mert a katonákkal őrzött erőd nem tűnt túl barátságosnak.

A keskeny hídról lenézve figyelmes lettem valami világító fehérségre. A távolban kettőt ütött a toronyóra, tehát több, mint 1 órát mászkáltam a tengerfenéken. Vacogott a fogam a hidegtől, és elhatároztam, hogy keresek egy hostel-szobát, amikor a fehér valami megmozdult.

Megijedtem, mert az erődhöz vezető úton nem járt már senki, teljesen egyedül voltam. Szívem hevesen dobogni kezdett, de aztán megnyugodtam, mert felismertem a sziklákon guggoló alakot: Ramon volt.

A férfi felém fordult, de nagyon rosszul láttam, inkább csak a körvonalait ismertem fel.

- Ramon? - kérdeztem nem túl hangosan, mert valamitől féltem, nem mertem megtörni a csendet.

- Ki az? - kérdezte idegesen, és én halkán válaszoltam.

- Hagyjál, ne gyere ide - mondta hadarva, és én megrémültem a hangjától. Arra gondoltam, talán öngyilkos akar lenni, vagy egyszerűen csak berúgott, de biztos voltam benne, hogy valami nincs rendben vele.

Lemásztam a sziklákon újra, a szandálom végképp felmondta a szolgálatot.

- Menj el, nem érted? - förmedt rám Ramon, de én lekuporodtam mellé. Vállára tettem a kezem, de vissza is húztam rögtön, mert csuromvizes volt az inge.

- Fürödtél? - kérdeztem, de aztán rájöttem, hogy aligha, hiszen túl távol volt a víz.

- Ne kérdezzess, hagyj magamra! - kiáltott rám, és felugrott. A hirtelen mozdulattól nagy koppanással kiesett a zsebéből egy kés.

Utánanyúltam, hogy felvegyem, de ő gyorsabb volt, felkapta, és egy széles karlendítéssel messzire hajította, befelé, a víz irányába.

- Na, ezt kereshetik - nevetett eltorzult arccal, és én nem értettem, miért kellene keresnie valakinek Ramon bicskáját.

- Biztos nincs semmi bajod?

- Nincs, mondtam, hogy nincs. - suttogta, és olyan elutasítás áradt belőle, hogy jobbnak láttam odébbállni.

- Raquel és Manolo... - kezdtem valamit mondani, de ő kiabálni kezdett:

- Hallgass, hallgass, hallgass!! - szinte sikoltotta az utolsó szót.

Szörnyű érzésem támadt, de úgy éreztem, nem tehetek semmit Ramonért. Így hát felálltam, elhajítottam a szandáljaimat, úgy mint ő a kést, és elindultam vissza a városba. A fiesta zajai már teljesen elcsitultak, a kávézók is bezártak. Cadiz álomba merült.

Ahogy beértem a városba, orrom megcsapta a halszag. Ezeknek a vízparti kis utcáknak mindig ilyen szaguk van. Talán még évezredek múlva is lehetne érezni ezt a szagot, ha többé nem árulnának itt halat, akkor is. Bevette magát a házak falába, az utca kövébe, még az emberek bőrébe is.

Az egyik sikátorból hirtelen elémvágott egy rendőr. Szemembe világított a lámpájával, és rám kiáltott:

- Igazolványt! - rémülten kezdtem kutatni a táskámban, és valami balsejtelmet éreztem. Átnyújtottam neki, ő pedig a foga között kiperéselve a szavakat, azt kérdezte:

- Hol járkált ilyenkor?

- A parton sétáltam. Miért, talán tilos? - kérdeztem kissé bágyadtan.

- Látott valakit ott? - faggatózott, én azonban elhatároztam, hogy nem szólok Ramonról.

- Nem, teljesen kihalt a part. Pedig egészen az erődig elsétáltam - vágtam rá gyorsan, és úgy éreztem, kicsit remeg a hangom. Hiába fürkésztem az arcát, nem tudtam leolvasni semmit. Lehet, hogy észrevett valamit a hangomon? Túlságosan sokáig nézegette a papírjaimat.

- Mi a foglalkozása? - kérdezte, és a lámpájával megint a szemembe világított. Úgy éreztem magam, mint egy bűnöző. Szorító érzés ült a mellkasomon.

- Újságíró vagyok - mondtam, és reméltem, hogy végre elenged. Annyira szerettem volna szabadulni már, és végre valahol lefeküdni.

- Na, most lesz mit megírnia! - mondta a rendőr, de mielőtt bármit kérdezhettem volna tőle, faképnél hagyott. Ahogy jött, hirtelenjében el is tűnt.

Én továbbmentem, megálltam egy hostel előtt, de teljesen sötét volt benn. Már a csengőn volt az ujjam, de mégsem nyomtam meg.

Úgy döntöttem, elsétálok a nagy park felé, és egyik padon alszom kicsit, úgyis nemsokára virrad. Elsétáltam két óriási fa mellett, rémisztő árnyékot vetettek. Elfért volna alattuk több ház is.

Az egyik alatt a sötétben állt egy autó. Ismerősnek tűnt, de nem tudtam jól kivenni. Közelebb mentem, és halk sírást hallottam. Lélegzetvisszafojtva figyeltem, de a visszafojtott zokogás nem szűnt meg. Hát persze, Pedro kocsija! „Pedroé? Dehát hogyhogy nem ment el? Már órákkal ezelőtt elváltunk.” - gondoltam magamban.

- Pedro? - kérdeztem bizonytalanul, mert nem voltam egészen biztos a dolgomban. Egy pillanatra csend lett. Átható, síri csend. Hallani lehetett, hogyan simít végig a nagy fák levelein az óceáni szél.

Pedro kiszállt a kocsiból. A vállait furcsán behúzta, és valahogy egészen kis darabnak tűnt, mintha összement volna.

- Raquel meghalt - mondta csendesen, és én hirtelen szédülni kezdtem.

Megfordult velem a világ, úgy éreztem, rám szakad a sötétség.

- És Manolo? - kérdeztem, mert tudtam, hogy valami szörnyűség történt.

- Neki nincs baja - mondta Pedro, és vállamra tette a kezét. Nagyon megkönnyebbültem. Mázsás súlyok szakadtak le a szívemről. Olyan volt, mintha elreppent volna egy nagy madár a mellkasomról, még azt is láttam magam előtt, hogyan verdes a szárnyaival. Talán még egy mosoly is átfutott az arcomon, mert Pedro visszarántotta a kezét, és hátrahőkölt.

- Te voltál? - kiabált rám, és én nem értettem, mire gondol. Bár volt egy sejtésem, de elhessegettem magamtól az újabb sötét gondolatot.

- Ki voltam én? - kérdeztem nagyon halkán.

- Te ölted meg Raquelt? - mondta ki végre Pedro a világ legnehezebb mondatát. „Valaki megölte Raquelt. Raquelt megölték. Úristen!” - ez futott át az agyamon. Még hogy én?

- Megölték Raquelt? - kérdeztem tompán, és Pedro megint sírni kezdett.

- Láttam őt, érted, láttam, amint elvitték! Csupa vér volt a hófehér ruhája! Ömlött a testéből a vér! Istenem, annyi vér, annyi vér! - mondta eszelősen, miközben a fejét két kézzel szorította.

Leültem az út szélére. Lábammal arrébb rúgtam a kavicsot, és nem tudtam, mit mondjak. Ramonra gondoltam, tudtam már, miért dobta el a kést.

- Hol szúrták le? - kérdeztem, aztán máris megbántam. Inkább haraptam volna le a nyelvemet. Pedro hozzámlepett.

- Honnan tudod, hogy leszúrták? - sziszegte idegesen.

- Hát..., mit tudom én, csak úgy gondoltam... - mentegetőztem halovány hangon.

- A színpad mögött történt - kezdte Pedro. - Mikor elváltunk, én visszamentem, hogy kérjek tőle még egy aláírást a bátyám kislányának. Akkor már ott voltak a rendőrök, ott volt a mentő, és láttam, amint kihozták Raquelt. Manolot is láttam, ott kiabált, magát hibáztatta.

- Magát? - szakítottam félbe Pedrot.

- Igen, igen, azt kérdezgette Mariától, hogy „miért hagytam magára, mondd, miért hagytam magára egy pillanatra is?” Az öregasszonynak hang nélkül csorogtak a könnyei, egy szót sem szólt. Még ilyet nem láttam soha.

- És nem tudják, ki tette? - kérdeztem, bár ez a hallottakból nyilvánvaló volt számomra.

- Nem, mert szinte másodpercek alatt történt minden. Manolo elment vacsorát rendelni, Maria pedig a kocsihoz ment Raquel kabátjáért. Ennyi idő alatt ölték meg, de senki nem látott és nem hallott semmit.

- Pedro, mondd, hogyan képzelhetted, hogy én voltam? - kérdeztem suttogva, mert most kezdtem csak felfogni, mivel is gyanúsított.

- Ne haragudj, Paquita, én csak... az futott át az agyamon, hogy talán ezért maradtál itt. De bocsáss meg, ostobaság volt. Bocsáss meg! - kérte, és én nem is neheztettem egyáltalán. Annál inkább aggasztott Ramon helyzete. Tudtam, biztos voltam benne, hogy csakis ő tehetett. És azt is tudtam, hogy Ramon tudja már, hogy rájöttem. Szörnyű lidércek kezdtek gyötörni. Tudtam, hogy vallomást kellene tennem, de valami belül azt súgta, hogy nem fogom elárulni Ramont.

Tudtam azt is, hogy beszélnem kellene Manoloval, de ettől is visszatartott valami. Azt sem tudtam, képes lennék-e valaha is rá, hogy beszéljek vele. Akkor, ott, a cadizi éjszaka sötétjében úgy éreztem, nincs már számára semmi mondanivalóm. Manolo végtelenül egyedül maradt, bár nem tudta még. Nem csak Raquelt és a szerelmet veszítette el azon az éjszakán, de engem is. Falak épültek körém pár pillanat alatt, és hosszú évek szenvedései után Manolo képe egy perc alatt szertefoszlott a szívemben. De azt is tudtam, hogy mást sem fogok már szeretni soha. Csak az ő szíve volt nekem, és semmi más...

Pedrot sem akartam látni többé. Ahogy ránéztem, arra gondoltam, hogyan is került az életembe? Mit akar tőlem? Olyan volt, mint egy felesleges szereplő egy rossz regényben.

Egyedül akartam maradni. Egyedül, egyedül, az egész életemre. Ramonról azt gondoltam, ő volt gyilkos indulataim, mardosó féltékenységem eszköze. Mintha ő lett volna meghosszabbított kezem, amely a kést fogta. Úgy éreztem, tulajdonképpen helyettem ölte meg Raquelt, mert én sosem tudtam volna megtenni a valóságban.

Felnéztem Pedrora, aki előttem állt, és valószínűleg sejtelve sem volt róla, mi játszódik le a fejemben. Ahogy felnéztem rá, úgy tűnt, mintha véres lenne az inge...

- Vér... - mondtam halkán, és feléje nyújtottam a kezem.

- Gyere, Paquita, hazaviszlek Tarifába - mondta kedvesen, és én engedelmeskedtem. Belekaroltam, odamentünk a kocsihoz.

- Én nem szeretlek téged, Pedro - suttogtam, és ő elnevette magát.

- Én sem szeretlek, Paquita - mondta. - Legalábbis nem akarlak feleségül venni - tette hozzá, és táskámat hátradobta az ülésre. Indított.

- Neked sok idő kell, amíg meggyógyulsz. Talán egy egész élet - mondta, és kikanyarodott a part mentén futó útra. A leanderek és rózsák bódítóan illatoztak. Ahogy suhantunk a néptelen úton, orromat megcsapta a virágillat. Arra gondoltam, ha nekem nehéz lesz, akkor mit szóljon Manolo és Ramon. És nekem még mindig megmaradt Tarifa. Madridra gondolni sem bírtam. Halványan átsuhant az agyamon, hogy nem megyek oda vissza. A tarifai sziklákat és a tenger robaját legalább nem veheti el tőlem senki.

Nagyon régen ülök itt. Meglehet, már több ezer éve. Szívemből repülnek fel a sirályok, hajamból szakad ki a szél. Itt voltam már a teremtéskor is. Itt kóborolt a lelkem mindig, amikor ellepte a köveket a dagály. Sosem mentem el innen, és örökre itt maradok. Ide tartozom, mint a szürke sziklák, itt vagyok otthon.

Körülöttem épülnek és omlanak a fehér városok, születnek és eltűnnek barna bőrű halászok, de az én tekintetem nem homályosodik. Bennem él a nyugalom, és én a belső csend gyermeke vagyok. Zúg a tenger és viháncol a szél, de ez nekem a csend. Én halkan élek.

A csendnek útja van. Arra tart, ahol az óceán ered, és onnan jön, ahol születik az ég. Körben jár, és úgy vesz körül, mint a levegő, a napfény és a bőröm. A csend útja mindenkin átmegy, de ösvényét homály lengi át. Akiben nincs nyugalom, a csend útjára sosem léphet...

Tarifa. Egy aprócska arab szó, mely ittragadt Andalúzia csücskében. Maroknyi kő egy tengerszoros partján. Aranyszínű a hajam szála, és ha hunyorítok, a nap fénye megcsillan a repedezett sziklákon is. Egyszer majd fel kell állnom innen, és talán nem jövök vissza. Menni, maradni - ki tudja, mit jelentenek ezek a szavak?

A csend, a nyugalom mindig bennem marad, a lelkem sohasem megy el. Az igazi ösvény nem térben halad. A valódi óceán mindig körbevesz. Nincs értelme már múltnak és jövőnek. Tarifa csak egyetlen apró szentjánosbogár, mely felvillant életem sötétjében.

Tarifa-Pécs, 1995. július 15-1996. január